



Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

64. årgang

1. februar 2021

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2021/C 35/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1
--------------	---	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2021/C 35/02	Sag C-461/18 P: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 3. december 2020 — Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd mod Distillerie Bonollo SpA m.fl. (Appel – dumping – import af vinsyre med oprindelse i Kina – appel iværksat af en intervenient i første instans – artikel 56, stk. 2, andet punktum, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol – delvis interimundersøgelse – fortabelse af status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, under den genoptagede undersøgelse – ændring af den endelige antidumpingtold – fastsættelse af normalværdien – artikel 11, stk. 9, i forordning (EF) nr. 1225/2009 – kontraappel – annulationssøgsmål anlagt af konkurrenter med hjemsted på Den Europæiske Unions område – formaliteten – umiddelbart berørt – fordeling af kompetencerne til opfyldelse af en dom)	2
2021/C 35/03	Sag C-787/18: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 26. november 2020 — Skatteverket mod Sögård Fastigheter AB (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Högsta förvaltningsdomstolen — Sverige) (Præjudiciel forelæggelse – national lovgivning, der fastsætter regulering af fradrag for merværdiafgift (moms) for en anden afgiftspligtig person end den, der oprindeligt foretog fradraget – selskabs salg til privatpersoner af en ejendom, der har været udlejet af selskabet og af det selskab, der tidligere var ejer – ophør af momspligt ved salg af ejendommen til privatpersoner)	3

2021/C 35/04	Sag C-815/18: Domstolens dom (Store Afdeling) af 1. december 2020 — Federatie Nederlandse Vakbeweging mod Van den Bosch Transporten BV, Van den Bosch Transporte GmbH og Silo-Tank kft (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden — Nederlandene) (Præjudiciel forelæggelse — direktiv 96/71/EF — artikel 1, stk. 1 og 3, og artikel 2, stk. 1 — udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser — internationale lastbilchauffører — anvendelsesområde — begrebet »udstationeret arbejdstager« — cabotagekørsel — artikel 3, stk. 1, 3 og 8 — artikel 56 TEUF — fri udveksling af tjenesteydelser — kollektive overenskomster, der finder generel anvendelse) .	3
2021/C 35/05	Sag C-823/18 P: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 25. november 2020 — Europa-Kommissionen mod GEA Group AG (Appel — karteller — de europæiske markeder for varmemestabilisatorer baseret på tin, epoxideret sojaolie og estere — fastsættelse af priser, opdeling af markeder og udveksling af følsomme forretningsoplysninger — anvendelse af loftet på 10 % af omsætningen på en af de enheder, som virksomheden udgøres af — annulation af afgørelsen om ændring af bøden fastsat i den oprindelige beslutning, der fastslår overtrædelsen — bøder — begrebet »virksomhed« — solidarisk ansvar for betalingen af bøden — ligebehandlingsprincippet — bødens forfaldsdato i tilfælde af ændring) . . .	5
2021/C 35/06	Sag C-44/19: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 3. december 2020 — Repsol Petróleo, SA mod Administración General del Estado (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Supremo — Spanien) (Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2003/96/EF — beskatning af energiprodukter og elektricitet — artikel 21, stk. 3 — ingen afgiftsudløsende begivenhed — forbrug af energiprodukter på et område, der tilhører en virksomhed, hvor disse er blevet fremstillet, med henblik på produktion af endelige energiprodukter, i forbindelse med hvilke der ligeledes uundgåeligt frembringes ikke-energi-produkter)	5
2021/C 35/07	Sag C-49/19: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 25. november 2020 — Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik (Traktatbrud — elektronisk kommunikation — forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester — direktiv 2002/22/EF — netværk og tjenester — artikel 13 — finansiering af forsyningspligten — deleordning — princippet om transparens, princippet om mindst mulig konkurrenceforvridning, princippet om ikke-diskriminering og proportionalitetsprincippet)	6
2021/C 35/08	Sag C-59/19: Domstolens dom (Store Afdeling) af 24. november 2020 — Wikingerhof GmbH & Co. KG mod Booking.com BV (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse — samarbejdet om civilretlige spørgsmål — forordning (EU) nr. 1215/2012 — retternes kompetence — artikel 7, nr. 1) og 2) — specielle kompetenceregler i sager om erstatning uden for kontrakt — søgsmål med påstand om forbud mod handelspraksis, der betragtes som værende i strid med konkurrenceretten — påstand om misbrug af dominerende stilling materialiseret ved den handelspraksis, som kontraktbestemmelserne indebærer — onlineplatformen Booking.com, der benyttes til reservation af overnatningssteder)	6
2021/C 35/09	Sag C-62/19: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 3. december 2020 — Star Taxi App SRL mod Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București prin Primar General og Consiliul General al Municipiului București (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunalul București — Rumænien) [Præjudiciel forelæggelse — artikel 56 TEUF — anvendelse heraf — rent national situation — direktiv 2000/31/EF — artikel 2, litra a) — begrebet »tjeneste i informationssamfundet« — artikel 3, stk. 2 og 4 — artikel 4 — anvendelse heraf — direktiv 2006/123/EF — tjenesteydelser — kapitel III (etableringsfrihed for tjenesteydere) og IV (fri udveksling af tjenesteydelser) — anvendelse heraf — artikel 9 og 10 — direktiv (EU) 2015/1535 — artikel 1, stk. 1, litra e) og f) — begrebet »forskrift vedrørende tjenesteydelser« — begrebet »teknisk forskrift« — artikel 5, stk. 1 — ingen forudgående meddelelse — retsvirkning — aktivitet, der består i ved hjælp af en applikation til smartphone at oprette forbindelse mellem personer, der ønsker at foretage en køretur i et byområde, og godkendte taxachauffører — kvalificering — national lovgivning, der underlægger denne aktivitet en ordning om forudgående tilladelse]	7
2021/C 35/10	Forenede sager C-72/19 P og C-145/19 P: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 3. december 2020 — Suzanne Saleh Thabet, Gamal Mohamed Hosni Elsayed Mubarak, Alaa Mohamed Hosni Elsayed Mubarak, Heddy Mohamed Magdy Hussein Rassekh og Khadiga Mahmoud El Gammal mod Rådet for Den Europæiske Union (Appel — restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Egypten — indefrysning af midler og økonomiske ressourcer — liste over personer, enheder og organer, som er omfattet af indefrysningen af midler og økonomiske ressourcer — opretholdelse af appellanternes navne — afgørelse fra en myndighed i et tredjeland — Rådet for Den Europæiske Unions forpligtelse til at kontrollere, at denne afgørelse er blevet truffet under overholdelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse — begrundelsespligt)	8

2021/C 35/11	Forenede sager C-225/19 og C-226/19: Domstolens dom (Store Afdeling) af 24. november 2020 — R.N.N.S. (sag C-225/19) og K.A. (sag C-226/19) mod Minister van Buitenlandse Zaken (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem — Nederlandene) (Præjudiciel forelæggelse — område med frihed, sikkerhed og retfærdighed — fællesskabskodeks for visa — forordning (EF) nr. 810/2009 — artikel 32, stk. 1-3 — afslag på visum — bilag VI — standardformular — begrundelse — trussel mod en eller flere af medlemsstaternes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser — artikel 22 — proceduren for forudgående høring af andre medlemsstaters centrale myndigheder — indsigelse mod udstedelse af visum — klage over en afgørelse om afslag på visum — omfanget af domstolsprøvelsen — artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — adgang til effektive retsmidler)	10
2021/C 35/12	Sag C-269/19: Domstolens dom (Første Afdeling) af 25. november 2020 — Banca B. SA mod A.A.A. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel Cluj — Rumænien) (Præjudiciel forelæggelse — forbrugerbeskyttelse — urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler — direktiv 93/13/EØF — konsekvenser af en konstatering af, at et kontraktvilkår er urimeligt — erstatning af det urimelige kontraktvilkår — metode for beregning af den variable rentesats — lovlighed — henvisning af parterne til forhandling) .	10
2021/C 35/13	Sag C-302/19: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 25. november 2020 — Istituto nazionale della previdenza sociale mod WS (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Corte suprema di cassazione — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2011/98/EU — rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der er indehavere af en kombineret tilladelse — artikel 12 — ret til ligebehandling — social sikring — national lovgivning, der med hensyn til fastsættelsen af retten til en familiedelse udelukker de familiemedlemmer til en indehaver af en kombineret tilladelse, der ikke opholder sig på denne medlemsstats område)	11
2021/C 35/14	Sag C-303/19: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 25. november 2020 — Istituto nazionale della previdenza sociale mod VR (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Corte suprema di cassazione — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2003/109/EF — tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding — artikel 11 — ret til ligebehandling — social sikring — national lovgivning, der med hensyn til fastsættelsen af retten til en familiedelse udelukker de familiemedlemmer til en fastboende udlænding, der ikke opholder sig på denne medlemsstats område)	12
2021/C 35/15	Sag C-311/19: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 3. december 2020 — BONVER WIN, a.s. mod Ministerstvo financí ČR (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Nejvyšší správní soud — Den Tjekkiske Republik) (Præjudiciel forelæggelse — fri udveksling af tjenesteydelser — restriktioner — national lovgivning, der forbyder driften af spil på bestemte steder — anvendeligheden af artikel 56 TEUF — forekomsten af et grænseoverskridende element)	12
2021/C 35/16	Sag C-320/19: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 3. december 2020 — Ingredion Germany GmbH mod Bundesrepublik Deutschland (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Berlin — Tyskland) [Præjudiciel forelæggelse — miljø — direktiv 2003/87/EF — ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner — artikel 3, litra h) — nyttilkomne — artikel 10a — foreløbig ordning for gratistildeling af kvoter — afgørelse 2011/278/EU — artikel 18, stk. 1, litra c) — det brændselsrelaterede aktivitetsniveau — artikel 18, stk. 2, andet afsnit — værdien af den relevante kapacitetsudnyttelsesfaktor]	13
2021/C 35/17	Sag C-352/19 P: Domstolens dom (Første Afdeling) af 3. december 2020 — Région de Bruxelles-Capitale mod Europa-Kommissionen (Appel — forordning (EF) nr. 1107/2009 — markedsføring af plantebeskyttelsesmidler — gennemførelsesforordning (EU) 2017/2324 — fornyelse af godkendelsen af aktivstoffet glyphosat — artikel 263 TEUF — en regional enheds søgsmålskompetence — umiddelbart berørt)	13
2021/C 35/18	Sag C-372/19: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 25. november 2020 — Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM) mod Weareone World BVBA og Wecandance NV (anmodning om præjudiciel afgørelse fra ondernemingsrechtbank Antwerpen — Belgien) (Præjudiciel forelæggelse — konkurrence — artikel 102 TEUF — misbrug af dominerende stilling — begrebet »urimelige priser« — selskab for kollektiv forvaltning af ophavsrettigheder — faktisk monopolsituation — dominerende stilling — misbrug — fremførelse af musikværker under musikfestivaler — tarif baseret på bruttointdægterne fra salg af adgangsbilletter — rimeligt forhold til det kollektive forvaltningsselskabs ydelse — andelen af musikværker fra det kollektive forvaltningsselskabs repertoire, der faktisk afspilles)	14

2021/C 35/19	Sag C-445/19: Domstolens dom (Store Afdeling) af 24. november 2020 — Viasat Broadcasting UK Ltd. mod TV2/Danmark A/S og Kongeriget Danmark (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Østre Landsret — Danmark) (Præjudiciel forelæggelse — statsstøtte — public service radio- og TV-selskab — artikel 106, stk. 2, TEUF — tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse — støtte, der er forenelig med det indre marked — artikel 108, stk. 3, TEUF — notifikation — foreligger ikke — pligt for modtageren til at betale renter for den periode, hvor denne støtte var ulovlig — renteberegning — beløb, der skal tages i betragtning)	15
2021/C 35/20	Sag C-510/19: Domstolens dom (Store Afdeling) af 24. november 2020 — straffesag mod AZ (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hof van beroep te Brussel — Belgien) [Præjudiciel forelæggelse — politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager — europæisk arrestordre — rammeafgørelse 2002/584/RIA — artikel 6, stk. 2 — begrebet »den fuldbyrdende judicielle myndighed« — artikel 27, stk. 2 — specialitetsregel — artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4 — undtagelse — retsforfølgning for en »anden lovovertrædelse« end den, der ligger til grund for overgivelsen — den fuldbyrdende judicielle myndigheds samtykke — samtykke fra den fuldbyrdende medlemsstats anklagemyndighed]	16
2021/C 35/21	Sag C-767/19: Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 3. december 2020 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Belgien (Traktatbrud — direktiv 2009/72/EF og 2009/73/EF — det indre marked for elektricitet og naturgas — effektiv adskillelse mellem på den ene side driften af el- og gastransmissionsnettene og på den anden side forsynings- og produktionsaktiviteterne — oprettelse af uafhængige nationale reguleringsmyndigheder)	16
2021/C 35/22	Sag C-799/19: Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 25. november 2020 — NI, OJ og PK mod Sociálna poisťovňa (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Okresný súd Košice I — Slovakiet) (Præjudiciel forelæggelse — socialpolitik — direktiv 2008/94/EF — artikel 2 og 3 — beskyttelse af arbejdstagere i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens — begreberne »arbejdstagernes løntilgodehavender« og »arbejdsgiverens insolvens« — arbejdsulykke — den ansattes død — godtgørelse for ikke-økonomisk skade — inddrivelse af fordringen hos arbejdsgiveren — umulig — garantiinstitution)	17
2021/C 35/23	Sag C-455/18 P: Appel iværksat den 12. juli 2018 af Oliver Spieker til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 8. maj 2018 i sag T-92/18, Oliver Spieker mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret	18
2021/C 35/24	Sag C-259/20 P: Appel iværksat den 11. juni 2020 af João Miguel Barata til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 2. april 2020 i sag T-81/18, Barata mod Parlamentet	18
2021/C 35/25	Sag C-307/20 P: Appel iværksat den 9. juli 2020 af Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 13. maj 2020 i sag T-445/18 — Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)	19
2021/C 35/26	Sag C-308/20 P: Appel iværksat den 9. juli 2020 af Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 13. maj 2020 i sag T-535/18, Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)	19
2021/C 35/27	Sag C-309/20 P: Appel iværksat den 9. juli 2020 af Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 13. maj 2020 i sag T-433/18 — Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)	19
2021/C 35/28	Sag C-310/20 P: Appel iværksat den 13. maj 2020 af Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 10. juli 2020 i sag T-446/18 — Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)	20
2021/C 35/29	Sag C-311/20 P: Appel iværksat den 10. juli 2020 af Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 13. maj 2020 i sag T-444/18 — Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)	20

2021/C 35/30	Sag C-312/20 P: Appel iværksat den 10. juli 2020 af Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 13. maj 2020 i sag T-534/18 — Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)	20
2021/C 35/31	Sag C-316/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Judicial da Comarca dos Açores (Portugal) den 16. juli 2020 — VO m.fl. mod SATA International — Azores Airlines, SA . .	21
2021/C 35/32	Sag C-400/20 P: Appel iværksat den 21. august 2020 af Dermavita Co. Ltd til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 25. juni 2020 i sag T-104/19 — Dermavita mod EUIPO — Allergan Holdings France (JUVÉDERM)	21
2021/C 35/33	Sag C-465/20 P: Appel iværksat den 25. september 2020 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Udvidede Afdeling) den 15. juli 2020 i forenede sager T-778/16 og T-892/16, Irland m.fl. mod Kommissionen	22
2021/C 35/34	Sag C-502/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour d'appel de Mons (Belgien) den 5. oktober 2020 — TP mod Institut des Experts en Automobiles	23
2021/C 35/35	Sag C-521/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Østrig) den 19. oktober 2020 — J.P. mod B.d.S.L.	24
2021/C 35/36	Sag C-522/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberstern Gerichtshof (Østrig) den 19. oktober 2020 — OE mod VY	24
2021/C 35/37	Sag C-525/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig) den 19. oktober 2020 — Association France Nature Environnement mod Premier ministre og Ministre de la Transition écologique et solidaire	25
2021/C 35/38	Sag C-538/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhofs (Tyskland) den 21. oktober 2020 — Finanzamt B mod W AG	25
2021/C 35/39	Sag C-559/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Saarbrücken (Tyskland) den 26. oktober 2020 — Koch Media GmbH mod FU	26
2021/C 35/40	Sag C-573/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Commissione tributaria provinciale de Parma (Italien) den 30. oktober 2020 — Casa di Cura Città di Parma SpA mod Agenzia delle Entrate	27
2021/C 35/41	Sag C-574/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzgericht (Østrig) den 3. november 2020 — XO mod Finanzamt Waldviertel	28
2021/C 35/42	Sag C-576/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 4. november 2020 — CC mod Pensionsversicherungsanstalt	31
2021/C 35/43	Sag C-589/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesgericht Korneuburg (Østrig) den 10. november 2020 — JR mod Austrian Airlines AG	32
2021/C 35/44	Sag C-591/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 11. november 2020 — Reprensus GmbH mod S-V Pavlovi Trejd EOOD	32
2021/C 35/45	Sag C-594/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Markkinaoikeus (Finland) den 12. november 2020 — Kuluttaja-asiamies mod MiGame Oy	33
2021/C 35/46	Sag C-595/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Obersten Gerichtshof (Østrig) den 13. november 2020 — UE mod ShareWood Switzerland AG og VF	33

2021/C 35/47	Sag C-596/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Törvényszék (Ungarn) den 12. november 2020 — DuoDecad Kft. mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága .	34
2021/C 35/48	Sag C-598/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Satversmes tiesa (Letland) den 13. november 2020 — AS »Pilsētas zemes dienests« mod Latvijas Republikas Saeima	36
2021/C 35/49	Sag C-599/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauen) den 13. november 2020 — UAB »Baltic Master« mod Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos	36
2021/C 35/50	Sag C-601/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal d'arrondissement (Luxembourg) den 13. november 2020 — Sovim SA mod Luxembourg Business Registers	37
2021/C 35/51	Sag C-613/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesgericht Salzburg (Østrig) den 18. november 2020 — CS mod Eurowings GmbH	39
2021/C 35/52	Sag C-614/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tallinna Halduskohus (Estland) den 18. november 2020 — AS Lux Express Estonia mod Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium .	40

Retten

2021/C 35/53	Sag T-714/18: Rettens dom af 9. december 2020 — Adraces mod Kommissionen (Voldgiftsbestemmelse – partnerskabsrammeaftale – det lokale Europe Direct-informationscenter – opsigelse af kontrakt uden at angive begrundelsen herfor – retssikkerhed – princippet om god tro – proportionalitet – respekt for kontrahentens legitime rettigheder og interesser – retten til en god forvaltning)	42
2021/C 35/54	Sag T-722/18: Rettens dom af 9. december 2020 — Repsol mod EUIPO — Basic (BASIC) [EU-varemærker – ugyldighedssag – EU-figurmærket BASIC – de ældre nationale handelsnavne basic og basic AG – relative registreringshindringer – erhvervsmæssig brug af et tegn, som ikke kun har lokal betydning – artikel 8, stk. 4, og artikel 53, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 207/2009 [artikel 8, stk. 4, og artikel 60, stk. 1, litra c), i forordning (EU) 2017/1001] – delvis ugyldighedserklæring – afgørelse truffet efter Rettens annullation af en tidligere afgørelse – hjemvisning af sagen til et appelkammer – ophavsmanden for hjemvisningen inkompetent – artikel 1d i forordning (EF) nr. 216/96 – kontrasøgsmål]	42
2021/C 35/55	Sag T-247/19: Rettens dom af 2. december 2020 — Thunus m.fl. mod EIB (Personalesag – ansatte ved EIB – løn – årlig tilpasning af lønninger – retssikkerhed – berettiget forventning – høring af de ansatte – begrundelsespligt – proportionalitet)	43
2021/C 35/56	Sag T-318/19: Rettens dom af 2. december 2020 — Thunus m.fl. mod EIB (Personalesag – ansatte ved EIB – løn – årlig tilpasning af lønninger – retssikkerhed – berettiget forventning – høring af de ansatte – begrundelsespligt – proportionalitet)	44
2021/C 35/57	Sag T-620/19: Rettens dom af 9. december 2020 — Ace of spades mod EUIPO — Krupp og Borrmann (JC JEAN CALL Champagne ROSÉ) [EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om det tredimensionale EU-varemærke JC JEAN CALL Champagne ROSÉ – ældre tredimensionale EU-varemærker – relative registreringshindringer – lighed mellem tegnene – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001] – ingen krænkelse af renomméet – artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009 (nu artikel 8, stk. 5, i forordning 2017/1001)]	44

2021/C 35/58	Sag T-621/19: Rettens dom af 9. december 2020 — Ace of spades mod EUIPO — Krupp og Borrmann (JC JEAN CALL Champagne GRANDE RÉSERVE) [EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om det tredimensionale EU-varemærke JC JEAN CALL Champagne GRANDE RÉSERVE – ældre tredimensionale varemærker – relativ registreringshindring – lighed imellem tegnene – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001] – ingen krænkelse af renomméet – artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009 (nu artikel 8, stk. 5, i forordning 2017/1001)]	45
2021/C 35/59	Sag T-622/19: Rettens dom af 9. december 2020 — Ace of spades mod EUIPO — Krupp og Borrmann (JC JEAN CALL Champagne PRESTIGE) [EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om det tredimensionale EU-varemærke JC JEAN CALL Champagne PRESTIGE – ældre tredimensionale EU-varemærker – relative registreringshindringer – lighed mellem tegnene – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) nr. 207/2009 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001] – ingen krænkelse af renomméet – artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009 (nu artikel 8, stk. 5, i forordning 2017/1001)]	46
2021/C 35/60	Sag T-705/19: Rettens dom af 9. december 2020 — GV mod Kommissionen (Personalesag – tjenestemænd – psykisk chikane – ansøgning om bistand – afslag på ansøgningen – tjenestens interesse – stillingernes ækvivalens – rimelig frist – intet prima facie-bevis – ansvar)	46
2021/C 35/61	Sag T-819/19: Rettens dom af 9. december 2020 — Man and Machine mod EUIPO — Bim Freelance (bim ready) [EU-varemærker – indsigelsessag – international registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret – ordmærket bim ready – det ældre EU-figurmærke BIM freelance – relativ registreringshindring – ingen risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001 – begrænsning af de i varemærkeansøgningen angivne tjenesteydelser]	47
2021/C 35/62	Sag T-858/19: Rettens dom af 9. december 2020 — easyCosmetic Swiss mod EUIPO — UWI (easycosmetic) [EU-varemærker – ugyldighedssag – EU-ordmærket easyCosmetic – absolut registreringshindring – beskrivende karakter – artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning (EU) 2017/1001]	48
2021/C 35/63	Sag T-30/20: Rettens dom af 9. december 2020 — Promed mod EUIPO — Centrumelektroniki (Promed) [EU-varemærker – ugyldighedssag – EU-ordmærket Promed – absolut registreringshindring – mangel på fornødent særpræg – artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 [nu artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (UE) 2017/1001]]	48
2021/C 35/64	Sag T-190/20: Rettens dom af 9. december 2020 — Almea mod EUIPO — Sanacorp Pharmahandel (Almea) [EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-figurmærket Almea – det ældre nationale ordmærke MEA – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001]]	49
2021/C 35/65	Sag T-536/19: Rettens kendelse af 7. december 2020 — Militos Symvouleftiki mod Kommissionen (Annulationssøgsmål – offentlige tjenesteydelseskontrakter – udbudsprocedure – levering af tjenester inden for området for kommunikationsaktiviteter på vegne af Kommissionens repræsentation i Grækenland – annulation af udbuddet – manglende søgsmålsinteresse – afvisning)	50
2021/C 35/66	Sag T-792/19: Rettens kendelse af 4. december 2020 — Agepha Pharma mod EUIPO — Apogepha Arzneimittel (AGEPHA) [EU-varemærker – indsigelsessag – tilbagetagelse af indsigelsen – ufornødent at træffe afgørelse]	50

2021/C 35/67	Sag T-185/20: Rettens kendelse af 1. december 2020 — Tikal Marine Systems mod EUIPO — Ultra Safety Systems (Tikal Tef-Gel) (EU-varemærker – ugyldighedssag – tilbagetagelse af ugyldighedsbegæringen – ufor nødvendent at træffe afgørelse i sagen)	51
2021/C 35/68	Sag T-192/20: Rettens kendelse af 1. december 2020 — Tikal Marine Systems mod EUIPO — Ultra Safety Systems (Ultra Tef-Gel) (EU-varemærker – ugyldighedssag – tilbagetagelse af ugyldighedsbegæringen – ufor nødvendent at træffe afgørelse)	51
2021/C 35/69	Sag T-685/20: Sag anlagt den 16. november 2020 — Asian Gear mod EUIPO — Multimox (Scooter)	52
2021/C 35/70	Sag T-686/20: Sag anlagt den 16. november 2020 — Asian Gear mod EUIPO — Multimox (Løbehjul)	53
2021/C 35/71	Sag T-695/20: Sag anlagt den 18. november 2020 — OG mod EIB	53
2021/C 35/72	Sag T-703/20: Sag anlagt den 27. november 2020 — Mylan Ireland mod EMA	54
2021/C 35/73	Sag T-706/20: Sag anlagt den 30. november 2020 — MiMedx Group mod EUIPO — DIZG (Epiflex)	55
2021/C 35/74	Sag T-711/20: Sag anlagt den 3. december 2020 — Puma mod EUIPO — CMS (CMS Italy)	56
2021/C 35/75	Sag T-712/20: Sag anlagt den 3. december 2020 — Škoda Investement mod EUIPO — Škoda Auto (Figur bestående af en pil med en vinge)	57
2021/C 35/76	Sag T-715/20: Sag anlagt den 4. december 2020 — Degode mod EUIPO — Leo Pharma (Skinovea)	57
2021/C 35/77	Sag T-721/20: Sag anlagt den 9. december 2020 — Impresa comune Clean Sky 2 mod NG	58
2021/C 35/78	Sag T-722/20: Sag anlagt den 10. december 2020 — Far Polymers m.fl. mod Kommissionen	59

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2021/C 35/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 28 af 25.1.2021

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 19 af 18.1.2021

EUT C 9 af 11.1.2021

EUT C 443 af 21.12.2020

EUT C 433 af 14.12.2020

EUT C 423 af 7.12.2020

EUT C 414 af 30.11.2020

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 3. december 2020 — Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd mod Distillerie Bonollo SpA m.fl.

(Sag C-461/18 P) ⁽¹⁾

(Appel – dumping – import af vinsyre med oprindelse i Kina – appel iværksat af en intervenient i første instans – artikel 56, stk. 2, andet punktum, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol – delvis interimundersøgelse – fortabelse af status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, under den genoptagede undersøgelse – ændring af den endelige antidumpingtold – fastsættelse af normalværdien – artikel 11, stk. 9, i forordning (EF) nr. 1225/2009 – kontraappel – annullationssøgsmål anlagt af konkurrenter med hjemsted på Den Europæiske Unions område – formaliteten – umiddelbart berørt – fordeling af kompetencerne til opfyldelse af en dom)

(2021/C 35/02)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd (ved dikigoros K. Adamantopoulos og advocaat P. Billiet)

De andre parter i appelsagen: Distillerie Bonollo SpA, Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA, Distillerie Mazzari SpA og Caviro Distillerie Srl (ved solicitor R. MacLean og avocat A. Bochon), Comercial Química Sarasa SL, Rådet for Den Europæiske Union (ved H. Marcos Fraile og B. Driessen, som befuldmægtigede, bistået af avocată N. Tuominen) og Europa-Kommissionen (ved M. França, J.-F. Brakeland og A. Demeneix, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Punkt 2 i domskonklusionen i Den Europæiske Unions Rets dom af 3. maj 2018, Distillerie Bonollo m.fl. mod Rådet (T-431/12, EU:T:2018:251), annulleres, for så vidt som Retten herved pålagde Rådet for Den Europæiske Union at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger.
- 3) I øvrigt forkastes kontraappellen.
- 4) Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd bærer sine egne omkostninger og betaler de af Distillerie Bonollo SpA, Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA, Distillerie Mazzari SpA og Caviro Distillerie Srl samt af Rådet og Europa-Kommissionen afholdte omkostninger som led i appellen.
- 5) Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler fire femtedele af de af Distillerie Bonollo SpA, Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA, Distillerie Mazzari SpA og Caviro Distillerie Srl afholdte omkostninger i forbindelse med kontraappellen.

- 6) Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd og Rådet bærer hver deres egne omkostninger i forbindelse med kontraappellen.

⁽¹⁾ EUT C 341 af 24.9.2018.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 26. november 2020 — Skatteverket mod Sögård Fastigheter AB (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Högsta förvaltningsdomstolen — Sverige)

(Sag C-787/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – national lovgivning, der fastsætter regulering af fradrag for merværdiafgift (moms) for en anden afgiftspligtig person end den, der oprindeligt foretog fradraget – selskabs salg til privatpersoner af en ejendom, der har været udlejet af selskabet og af det selskab, der tidligere var ejer – ophør af momspligt ved salg af ejendommen til privatpersoner)

(2021/C 35/03)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Högsta förvaltningsdomstolen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Skatteverket

Sagsøgt: Sögård Fastigheter AB

Konklusion

Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at dette direktiv er til hinder for en national lovgivning, der, idet den på grundlag af dette direktivs artikel 188, stk. 2, bestemmer, at overdrageren af en fast ejendom ikke er forpligtet til at foretage regulering af et fradrag for indgående moms, når erhververen kun vil anvende denne ejendom til transaktioner, der giver ret til fradrag, ligeledes pålægger erhververen at foretage en regulering af dette fradrag for den resterende del af reguleringsperioden, når erhververen for sit vedkommende overdrager den pågældende faste ejendom til en tredjemand, der ikke vil anvende ejendommen til sådanne transaktioner.

⁽¹⁾ EUT C 72 af 25.2.2019.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 1. december 2020 — Federatie Nederlandse Vakbeweging mod Van den Bosch Transporten BV, Van den Bosch Transporte GmbH og Silo-Tank kft (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden — Nederlandene)

(Sag C-815/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – direktiv 96/71/EF – artikel 1, stk. 1 og 3, og artikel 2, stk. 1 – udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser – internationale lastbilchauffører – anvendelsesområde – begrebet »udstationeret arbejdstager« – cabotagekørsel – artikel 3, stk. 1, 3 og 8 – artikel 56 TEUF – fri udveksling af tjenesteydelser – kollektive overenskomster, der finder generel anvendelse)

(2021/C 35/04)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Federatie Nederlandse Vakbeweging

Sagsøgte: Van den Bosch Transporten BV, Van den Bosch Transporte GmbH og Silo-Tank kft

Konklusion

- 1) Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser skal fortolkes således, at det finder anvendelse på tjenesteydelser over grænserne i vejtransportsektoren.
- 2) Artikel 1, stk. 1 og 3, og artikel 2, stk. 1, i direktiv 96/71 skal fortolkes således, at en arbejdstager, der er beskæftiget som chauffør i den internationale vejtransportsektor, i forbindelse med en charterkontrakt mellem den virksomhed, som beskæftiger vedkommende, og som har hjemsted i en medlemsstat, og en virksomhed i en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende sædvanligvis arbejder, er en arbejdstager, som er udstationeret på en medlemsstats område i disse bestemmelsers forstand, når udførelsen af vedkommendes arbejde i den omhandlede begrænsede periode har tilstrækkelig tilknytning til dette område. Hvorvidt der foreligger en sådan tilknytning, afgøres som led i en samlet vurdering af forhold som arten af de aktiviteter, som den pågældende arbejdstager har udført på det nævnte område, intensiteten af forbindelsen mellem denne arbejdstagers aktiviteter og hver medlemsstats område, hvorpå vedkommende virker, samt den andel, som disse aktiviteter udgør af den samlede transporttjeneste.

Den omstændighed, at en international lastbilchauffør, som en virksomhed med hjemsted i en medlemsstat har stillet til rådighed for en virksomhed med hjemsted i en anden medlemsstat, modtager instrukser i forbindelse med sine opgaver, begynder eller afslutter opgaverne ved den anden virksomheds hjemsted, er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at fastslå, at denne chauffør er blevet udstationeret på denne anden medlemsstats område som omhandlet i direktiv 96/71, når den nævnte chaufførs udførelse af arbejdet ikke på grundlag af andre forhold har tilstrækkelig tilknytning til dette område.

- 3) Artikel 1, stk. 1 og 3, og artikel 2, stk. 1, i direktiv 96/71 skal fortolkes således, at en koncernforbindelse mellem virksomheder, som har indgået en kontrakt om tilrådgivningsstillelse af arbejdstagere, ikke som sådan er relevant med henblik på vurderingen af, om der foreligger udstationering af arbejdstagere.
- 4) Artikel 1, stk. 1 og 3, og artikel 2, stk. 1, i direktiv 96/71 skal fortolkes således, at en arbejdstager, som er beskæftiget som chauffør i vejtransportsektoren, og som i forbindelse med en charterkontrakt mellem den virksomhed, som beskæftiger vedkommende, og som har hjemsted i en medlemsstat, og en virksomhed i en anden medlemsstat, udfører cabotagekørsel i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor den pågældende sædvanligvis arbejder, i princippet skal anses for at være udstationeret på den medlemsstats område, hvor denne transport udføres. Cabotagekørselens varighed er uden betydning for vurderingen af, hvorvidt der foreligger en sådan udstationering, med forbehold af en eventuel anvendelse af dette direktivs artikel 3, stk. 3.
- 5) Artikel 3, stk. 1 og 8, i direktiv 96/71 skal fortolkes således, at spørgsmålet om, hvorvidt en kollektiv overenskomst finder generel anvendelse, skal afgøres ved henvisning til gældende national lovgivning. En kollektiv overenskomst, som ikke finder generel anvendelse, men hvis overholdelse — for de virksomheder, som er omfattet heraf — forudsætter en fritagelse for anvendelsen af en anden kollektiv arbejdsoverenskomst, som finder generel anvendelse, og hvis bestemmelser i det væsentlige er identiske med bestemmelserne i denne anden kollektive arbejdsoverenskomst, er omfattet af det af disse bestemmelser omhandlede begreb.

⁽¹⁾ EUT C 122 af 1.4.2019.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 25. november 2020 — Europa-Kommissionen mod GEA Group AG(Sag C-823/18 P) ⁽¹⁾

(Appel – karteller – de europæiske markeder for varmestabilisatorer baseret på tin, epoxideret sojaolie og estere – fastsættelse af priser, opdeling af markeder og udveksling af følsomme forretningsoplysninger – anvendelse af loftet på 10 % af omsætningen på en af de enheder, som virksomheden udgøres af – annullation af afgørelsen om ændring af bøden fastsat i den oprindelige beslutning, der fastslår overtrædelsen – bøder – begrebet »virksomhed« – solidarisk ansvar for betalingen af bøden – ligebehandlingsprincippet – bødens forfaldsdato i tilfælde af ændring)

(2021/C 35/05)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (først ved T. Christoforou, P. Rossi og V. Bottka, herefter ved P. Rossi og V. Bottka, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: GEA Group AG (ved Rechtsanwälte C. Wagner og I. du Mont)

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Rets dom af 18. oktober 2018, GEA Group mod Kommissionen (T-640/16, EU:T:2018:700), ophæves.
- 2) Sag T-640/16 hjemvises til Retten.
- 3) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

⁽¹⁾ EUT C 93 af 11.3.2019.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 3. december 2020 — Repsol Petróleo, SA mod Administración General del Estado (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Supremo — Spanien)(Sag C-44/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2003/96/EF – beskatning af energiprodukter og elektricitet – artikel 21, stk. 3 – ingen afgiftsudløsende begivenhed – forbrug af energiprodukter på et område, der tilhører en virksomhed, hvor disse er blevet fremstillet, med henblik på produktion af endelige energiprodukter, i forbindelse med hvilke der ligeledes uundgåeligt frembringes ikke-energiprodukter)

(2021/C 35/06)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Supremo

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Repsol Petróleo, SA

Sagsøgt: Administración General del Estado

Konklusion

Artikel 21, stk. 3, første punktum, i Rådets direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet skal fortolkes således, at når en virksomhed, der producerer energiprodukter, der er bestemt til at blive anvendt som brændsel til opvarmning eller motorbrændstof, forbruger energiprodukter, som virksomheden selv har produceret, og når virksomheden ligeledes ved denne proces uundgåeligt frembringer ikke-energiprodukter, hvorfra der udledes en økonomisk værdi, henhører den del af forbruget, der fører til frembringelsen af sådanne ikke-energiprodukter, under den undtagelse til den udløsende begivenhed for afgift på energiprodukter, der er fastsat i denne bestemmelse.

⁽¹⁾ EUT C 155 af 6.5.2019.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 25. november 2020 — Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-49/19) ⁽¹⁾

(Traktatbrud – elektronisk kommunikation – forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester – direktiv 2002/22/EF – netværk og tjenester – artikel 13 – finansiering af forsyningspligten – deleordning – princippet om transparens, princippet om mindst mulig konkurrenceforvridning, princippet om ikke-diskriminering og proportionalitetsprincippet)

(2021/C 35/07)

Processprog: portugisisk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (først ved L. Nicolae, P. Costa de Oliveira og G. Braga da Cruz, derefter ved L. Nicolae og G. Braga da Cruz, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Portugisiske Republik (ved L. Inez Fernandes, P. Barros da Costa og J. Marques, som befuldmægtigede, bistået af advogado D. Silva Morais)

Konklusion

- 1) Den Portugisiske Republik frifindes.
- 2) Europa-Kommissionen betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 112 af 25.3.2019.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 24. november 2020 — Wikingerhof GmbH & Co. KG mod Booking.com BV (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland)

(Sag C-59/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – samarbejdet om civile retlige spørgsmål – forordning (EU) nr. 1215/2012 – retternes kompetence – artikel 7, nr. 1) og 2) – specielle kompetenceregler i sager om erstatning uden for kontrakt – søgsmål med påstand om forbud mod handelspraksis, der betragtes som værende i strid med konkurrenceretten – påstand om misbrug af dominerende stilling materialiseret ved den handelspraksis, som kontraktbestemmelserne indebærer – onlineplatformen Booking.com, der benyttes til reservation af overnatningssteder)

(2021/C 35/08)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Wikingerhof GmbH & Co. KG

Sagsøgt: Booking.com BV

Konklusion

Artikel 7, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at denne bestemmelse finder anvendelse på en sag, hvorunder der er nedlagt påstand om, at en part tilpligtes at undlade visse former for adfærd, der er udvist inden for rammerne af kontraktforholdet mellem sagsøgeren og sagsøgte, og som er støttet på et anbringende om sidstnævntes misbrug af dominerende stilling i strid med konkurrenceretten.

⁽¹⁾ EUT C 155 af 6.5.2019.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 3. december 2020 — Star Taxi App SRL mod Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București prin Primar General og Consiliul General al Municipiului București (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunalul București — Rumænien)

(Sag C-62/19) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – artikel 56 TEUF – anvendelse heraf – rent national situation – direktiv 2000/31/EF – artikel 2, litra a) – begrebet »tjeneste i informationssamfundet« – artikel 3, stk. 2 og 4 – artikel 4 – anvendelse heraf – direktiv 2006/123/EF – tjenesteydelser – kapitel III (etableringsfrihed for tjenesteydere) og IV (fri udveksling af tjenesteydelser) – anvendelse heraf – artikel 9 og 10 – direktiv (EU) 2015/1535 – artikel 1, stk. 1, litra e) og f) – begrebet »forskrift vedrørende tjenesteydelser« – begrebet »teknisk forskrift« – artikel 5, stk. 1 – ingen forudgående meddelelse – retsvirkning – aktivitet, der består i ved hjælp af en applikation til smartphone at oprette forbindelse mellem personer, der ønsker at foretage en køretur i et byområde, og godkendte taxachauffører – kvalificering – national lovgivning, der underlægger denne aktivitet en ordning om forudgående tilladelse]

(2021/C 35/09)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Tribunalul București

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Star Taxi App SRL

Sagsøgte: Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București prin Primar General og Consiliul General al Municipiului București

Procesdeltagere: IB, Camera Națională a Taximetriștilor din România, D'Artex Star SRL, Auto Cobălcescu SRL og Cristaxi Service SRL

Konklusion

- 1) Artikel 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»direktivet om elektronisk handel«), som henviser til artikel 1, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 af 9. september 2015 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester, skal fortolkes således, at en formidlingstjeneste, som består i ved hjælp af en applikation til smartphone mod betaling at oprette forbindelse mellem personer, der ønsker at foretage en køretur i et byområde, og godkendte taxachauffører, for hvilken leverandøren af denne tjenesteydelse til dette formål har indgået kontrakter om levering af tjenesteydelser med disse chauffører mod betaling af et månedligt abonnement, men hverken tilsender dem ordrene, fastsætter køreturens pris eller sikrer opkrævningen heraf fra disse personer, som betaler køreturen direkte til taxachaufføren, og heller ikke fører kontrol med kvaliteten af køretøjerne og chaufførerne eller med chaufførernes adfærd, udgør en »tjeneste i informationssamfundet«.
- 2) Artikel 1, stk. 1, litra f), i direktiv 2015/1535 skal fortolkes således, at lovgivning fra en lokal myndighed, der gør leveringen af en formidlingstjeneste, som ved hjælp af en applikation til smartphone tilsigter mod betaling at oprette forbindelse mellem personer, der ønsker at foretage en køretur i et byområde, og godkendte taxachauffører, og som henhører under kvalificeringen af en »tjeneste i informationssamfundet« som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), i direktiv 2015/1535, betinget af opnåelsen af en forudgående tilladelse, som andre tjenesteydere af taxabestillinger allerede er underlagt, ikke udgør en »teknisk forskrift« som omhandlet i direktivets artikel 1, stk. 1, litra f).
- 3) Artikel 56 TEUF, artikel 3, stk. 2 og 4, i direktiv 2000/31 og artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked skal fortolkes således, at disse bestemmelser ikke finder anvendelse på en tvist, hvor alle relevante elementer findes inden for en enkelt medlemsstat.

Artikel 4 i direktiv 2000/31 skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke finder anvendelse på en medlemsstats lovgivning, der gør leveringen af en formidlingstjeneste, som ved hjælp af en applikation til smartphone tilsigter mod betaling at oprette forbindelse mellem personer, der ønsker at foretage en køretur i et byområde, og godkendte taxachauffører, og som henhører under kvalificeringen af en »informationssamfundstjeneste« som omhandlet i artikel 2, litra a), i direktiv 2000/31, der henviser til artikel 1, stk. 1, litra b), i direktiv 2015/1535, betinget af opnåelsen af en forudgående tilladelse, som andre tjenesteydere af taxabestillinger allerede er underlagt.

Artikel 9 og 10 i direktiv 2006/123 skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der gør leveringen af en formidlingstjeneste, som ved hjælp af en applikation til smartphone tilsigter mod betaling at oprette forbindelse mellem personer, der ønsker at foretage en køretur i et byområde, og godkendte taxachauffører, betinget af opnåelsen af en forudgående tilladelse til udøvelse af deres virksomhed, når betingelserne for opnåelse af denne tilladelse ikke opfylder de i disse artikler fastsatte betingelser, for så vidt som de bl.a. pålægger tekniske krav, som ikke er tilpasset den pågældende tjenesteydelse, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

(¹) EUT C 164 af 13.5.2019.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 3. december 2020 — Suzanne Saleh Thabet, Gamal Mohamed Hosni Elsayed Mubarak, Alaa Mohamed Hosni Elsayed Mubarak, Heddy Mohamed Magdy Hussein Rassekh og Khadiga Mahmoud El Gammal mod Rådet for Den Europæiske Union

(Forenede sager C-72/19 P og C-145/19 P) (¹)

(Appel – restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Egypten – indefrysning af midler og økonomiske ressourcer – liste over personer, enheder og organer, som er omfattet af indefrysningen af midler og økonomiske ressourcer – opretholdelse af appellanternes navne – afgørelse fra en myndighed i et tredjeland – Rådet for Den Europæiske Unions forpligtelse til at kontrollere, at denne afgørelse er blevet truffet under overholdelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse – begrundelsespligt)

(2021/C 35/10)

Processprog: engelsk

Parter

(Sag C-72/19 P)

Appellanter: Suzanne Saleh Thabet, Gamal Mohamed Hosni Elsayed Mubarak, Alaa Mohamed Hosni Elsayed Mubarak, Heddy Mohamed Magdy Hussein Rassekh og Khadiga Mahmoud El Gammal (ved Lord Anderson, QC, B. Kennelly, QC, barrister J. Pobjoy og solicitors G. Martin, C. Enderby Smith og F. Holmey)

Den anden part i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union (først ved J. Kneale og V. Piessevaux, derefter ved A. Antoniadis og V. Piessevaux, som befuldmægtigede)

(Sag C-145/19 P)

Appellanter: Gamal Mohamed Hosni Elsayed Mubarak, der handler på egne vegne samt på vegne af Suzanne Saleh Thabet og Alaa Mohamed Hosni Elsayed Mubarak, som alle tre er arvinger efter Mohamed Hosni Elsayed Mubarak (ved Lord Anderson, QC, B. Kennelly, QC, barrister J. Pobjoy og solicitors G. Martin, C. Enderby Smith og F. Holmey)

Den anden part i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union (først ved J. Kneale og V. Piessevaux, derefter ved M. Balta og V. Piessevaux, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 22. november 2018, Saleh Thabet m.fl. mod Rådet (T-274/16 og T-275/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:826), ophæves, for så vidt som Retten herved frifandt Rådet for Den Europæiske Union i de søgsmål, der var blevet anlagt med påstand om annullation af dels Rådets afgørelse (FUSP) 2016/411 af 18. marts 2016 om ændring af afgørelse 2011/172/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten, dels Rådets afgørelse (FUSP) 2017/496 af 21. marts 2017 om ændring af afgørelse 2011/172/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten.
- 2) Rettens dom af 12. december 2018, Mubarak mod Rådet (T-358/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:905), ophæves.
- 3) Afgørelse 2016/411 og 2017/496 annulleres, for så vidt som de vedrører Suzanne Saleh Thabet, Gamal Mohamed Hosni Elsayed Mubarak, Alaa Mohamed Hosni Elsayed Mubarak, Heddy Mohamed Magdy Hussein Rassekh og Khadiga Mahmoud El Gammal.
- 4) Afgørelse 2017/496, Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2017/491 af 21. marts 2017 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 270/2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten, Rådets afgørelse (FUSP) 2018/466 af 21. marts 2018 om ændring af afgørelse 2011/172/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2018/465 af 21. marts 2018 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 270/2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten annulleres, for så vidt som disse retsakter vedrører Mohamed Hosni Elsayed Mubarak.
- 5) Rådet betaler de sagsomkostninger, der er blevet afholdt i forbindelse med såvel sagerne i første instans som nærværende appelsager.

⁽¹⁾ EUT C 155 af 6.5.2019.
EUT C 148 af 29.4.2019.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 24. november 2020 — R.N.N.S. (sag C-225/19) og K.A. (sag C-226/19) mod Minister van Buitenlandse Zaken (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem — Nederlandene)

(Forenede sager C-225/19 og C-226/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – fællesskabskodeks for visa – forordning (EF) nr. 810/2009 – artikel 32, stk. 1-3 – afslag på visum – bilag VI – standardformular – begrundelse – trussel mod en eller flere af medlemsstaternes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser – artikel 22 – proceduren for forudgående høring af andre medlemsstaters centrale myndigheder – indsigelse mod udstedelse af visum – klage over en afgørelse om afslag på visum – omfanget af domstolsprøvelsen – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – adgang til effektive retsmidler)

(2021/C 35/11)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: R.N.N.S. (sag C-225/19) og K.A. (sag C-226/19)

Sagsøgt: Minister van Buitenlandse Zaken

Konklusion

Artikel 32, stk. 2 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 610/2013 af 26. juni 2013, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes dels således, at bestemmelsen pålægger den medlemsstat, som har truffet en endelig afgørelse om afslag på udstedelse af et visum på grundlag af artikel 32, stk. 1, litra a), nr. vi), i forordning nr. 810/2009, som ændret ved forordning nr. 610/2013, som følge af, at en anden medlemsstat har gjort indsigelse mod udstedelsen heraf, i denne afgørelse at angive, hvilken medlemsstat der har fremsat denne indsigelse, den specifikke grund til afslaget baseret på denne indsigelse samt i givet fald at angive det væsentligste indhold af grundene til nævnte indsigelse og den myndighed, hvortil visumansøgeren kan henvende sig for at opnå kendskab til de retsmidler, der er til rådighed i denne anden medlemsstat, dels således, at retterne i den medlemsstat, som har truffet sidstnævnte afgørelse, såfremt der indledes en klagesag til prøvelse af samme afgørelse på grundlag af artikel 32, stk. 3, i forordning nr. 810/2009, som ændret ved forordning nr. 610/2013, ikke kan foretage en materiel prøvelse af lovligheden af den indsigelse mod udstedelsen af visum, som er fremsat af en anden medlemsstat.

⁽¹⁾ EUT C 187 af 3.6.2019.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 25. november 2020 — Banca B. SA mod A.A.A. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel Cluj — Rumænien)

(Sag C-269/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – direktiv 93/13/EØF – konsekvenser af en konstatering af, at et kontraktvilkår er urimeligt – erstatning af det urimelige kontraktvilkår – metode for beregning af den variable rentesats – lovlighed – henvisning af parterne til forhandling)

(2021/C 35/12)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Cluj

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Banca B. SA

Sagsøgt: A.A.A.

Konklusion

Artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler skal fortolkes således, at en national ret — efter at det er fastslået, at vilkår, som definerer mekanismen for fastsættelse af en variabel rentesats i en låneaftale, såsom den i hovedsagen omhandlede, er urimelige, og når denne aftale ikke kan opretholdes efter ophævelsen af de pågældende urimelige vilkår, og en annulation af nævnte aftale vil have særligt skadelige virkninger for forbrugeren, og der ikke findes en deklaratorisk bestemmelse i national lovgivning — under hensyntagen til hele dens nationale lovgivning skal træffe alle de nødvendige foranstaltninger for at beskytte forbrugeren mod de særligt skadelige virkninger, som kan følge af en annulation af nævnte aftale. Under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede er der navnlig intet til hinder for, at den nationale ret opfordrer parterne til at forhandle om en fastlæggelse af metoden til beregning af rentesatsen, under forudsætning af, at denne ret fastsætter kriterier for disse forhandlinger, og at disse forhandlinger har til formål at indføre en reel balance mellem aftaleparternes rettigheder og forpligtelser, hvilken balance bl.a. tager hensyn til det formål om forbrugerbeskyttelse, der ligger grund for direktiv 93/13.

(¹) EUT C 238 af 15.7.2019.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 25. november 2020 — Istituto nazionale della previdenza sociale mod WS (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Corte suprema di cassazione — Italien)

(Sag C-302/19) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2011/98/EU – rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der er indehavere af en kombineret tilladelse – artikel 12 – ret til ligebehandling – social sikring – national lovgivning, der med hensyn til fastsættelsen af retten til en familielydelse udelukker de familiemedlemmer til en indehaver af en kombineret tilladelse, der ikke opholder sig på denne medlemsstats område)

(2021/C 35/13)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Corte suprema di cassazione

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Istituto nazionale della previdenza sociale

Sagsøgt: WS

Konklusion

Artikel 12, stk. 1, litra e), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/98/EU af 13. december 2011 om én enkelt ansøgningsprocedure for en kombineret tilladelse til tredjelandsstatsborgere til at opholde sig og arbejde på en medlemsstats område og om et sæt fælles rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der har lovligt ophold i en medlemsstat, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter familiemedlemmer til en indehaver af en kombineret tilladelse som omhandlet i dette direktivs artikel 2, litra c), der ikke opholder sig på denne medlemsstats område, men i et tredjeland, ikke tages i betragtning ved fastsættelsen af retten til en social sikringsydelse, mens familiemedlemmer til en statsborger i den nævnte medlemsstat, der opholder sig i et tredjeland, tages i betragtning.

(¹) EUT C 288 af 26.8.2019.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 25. november 2020 — Istituto nazionale della previdenza sociale mod VR (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Corte suprema di cassazione — Italien)

(Sag C-303/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2003/109/EF – tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding – artikel 11 – ret til ligebehandling – social sikring – national lovgivning, der med hensyn til fastsættelsen af retten til en familieydelse udelukker de familiemedlemmer til en fastboende udlænding, der ikke opholder sig på denne medlemsstats område)

(2021/C 35/14)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Corte suprema di cassazione

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Istituto nazionale della previdenza sociale

Sagsøgt: VR

Konklusion

Artikel 11, stk. 1, litra d), i Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter familiemedlemmer til en fastboende udlænding som omhandlet i dette direktivs artikel 2, litra b), der ikke opholder sig på denne medlemsstats område, men i et tredjeland, ikke tages i betragtning ved fastsættelsen af retten til en social sikringsydelse, mens familiemedlemmer til en statsborger i den nævnte medlemsstat, der opholder sig i et tredjeland, tages i betragtning, når samme medlemsstat ikke har givet udtryk for, at den agter at påberåbe sig den undtagelse fra ligebehandling, der er tilladt efter nævnte direktivs artikel 11, stk. 2, i forbindelse med gennemførelsen af dette i national ret.

⁽¹⁾ EUT C 288 af 26.8.2019.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 3. december 2020 — BONVER WIN, a.s. mod Ministerstvo financí ČR (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Nejvyšší správní soud — Den Tjekkiske Republik)

(Sag C-311/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – fri udveksling af tjenesteydelser – restriktioner – national lovgivning, der forbyder driften af spil på bestemte steder – anvendeligheden af artikel 56 TEUF – forekomsten af et grænseoverskridende element)

(2021/C 35/15)

Processprog: tjekkisk

Den forelæggende ret

Nejvyšší správní soud

Parter i hovedsagen

Sagsøger: BONVER WIN, a.s.

Sagsøgt: Ministerstvo financí ČR

Konklusion

Artikel 56 TEUF skal fortolkes således, at den finder anvendelse på situationen for et selskab med hjemsted i en medlemsstat, der har mistet sin tilladelse til at drive hasardspil efter ikrafttrædelsen i denne medlemsstat af en lovgivning, der fastlægger de steder, hvor det er tilladt at organisere sådanne spil, som gælder uden forskel for alle tjenesteydere, der udøver deres virksomhed på denne medlemsstats område, uanset om disse tjenesteydere leverer ydelser til statsborgere i denne medlemsstat eller statsborgere fra andre medlemsstater, når en del af dets kundekreds kommer fra en anden medlemsstat end den, hvor selskabet har hjemsted.

(¹) EUT C 213 af 24.6.2019.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 3. december 2020 — Ingredion Germany GmbH mod Bundesrepublik Deutschland (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Berlin — Tyskland)

(Sag C-320/19) (¹)

[Præjudiciel forelæggelse – miljø – direktiv 2003/87/EF – ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner – artikel 3, litra h) – nytilkomne – artikel 10a – foreløbig ordning for gratistildeling af kvoter – afgørelse 2011/278/EU – artikel 18, stk. 1, litra c) – det brændselsrelaterede aktivitetsniveau – artikel 18, stk. 2, andet afsnit – værdien af den relevante kapacitetsudnyttelsesfaktor]

(2021/C 35/16)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Berlin

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ingredion Germany GmbH

Sagsøgt: Bundesrepublik Deutschland

Konklusion

Artikel 18, stk. 2, andet afsnit, i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU af 27. april 2011 om fastlæggelse af midlertidige EU-regler for harmoniseret gratistildeling af emissionskvoter i henhold til artikel 10a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF skal fortolkes således, at den relevante kapacitetsudnyttelsesfaktor i forbindelse med gratistildeling af emissionskvoter til nytilkomne er begrænset til en værdi på under 100 %.

(¹) EUT C 246 af 22.7.2019.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 3. december 2020 — Région de Bruxelles-Capitale mod Europa-Kommissionen

(Sag C-352/19 P) (¹)

(Appel – forordning (EF) nr. 1107/2009 – markedsføring af plantebeskyttelsesmidler – gennemførelsesforordning (EU) 2017/2324 – fornyelse af godkendelsen af aktivstoffet glyphosat – artikel 263 TEUF – en regional enheds søgsmålskompetence – umiddelbart berørt)

(2021/C 35/17)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Région de Bruxelles-Capitale (ved avocat A. Bailleux)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved X. Lewis, F. Castillo de la Torre, I. Naglis og F. Castilla Contreras, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Région de Bruxelles-Capitale betaler sagsomkostningerne

(¹) EUT C 220 af 1.7.2019.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 25. november 2020 — Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM) mod Weareone World BVBA og Wecandance NV (anmodning om præjudiciel afgørelse fra ondernemingsrechtbank Antwerpen — Belgien)

(Sag C-372/19) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – konkurrence – artikel 102 TEUF – misbrug af dominerende stilling – begrebet »urimelige priser« – selskab for kollektiv forvaltning af ophavsrettigheder – faktisk monopolsituation – dominerende stilling – misbrug – fremførelse af musikværker under musikfestivaler – tarif baseret på bruttoindtægterne fra salg af adgangsbilletter – rimeligt forhold til det kollektive forvaltningsselskabs ydelse – andelen af musikværker fra det kollektive forvaltningsselskabs repertoire, der faktisk afspilles)

(2021/C 35/18)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

ondernemingsrechtbank Antwerpen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM)

Sagsøgte: Weareone World BVBA og Wecandance NV

Konklusion

Artikel 102 TEUF skal fortolkes således, at det ikke udgør et misbrug af en dominerende stilling som omhandlet i denne artikel, at et kollektivt forvaltningsselskab, der i en medlemsstat har et faktisk monopol, over for arrangører af musikevents for retten til overføring af musikværker til almenheden, anvender en tarif, hvor

- de skyldige ophavsretlige afgifter beregnes på grundlag af en tarif, der anvendes på bruttoindtægterne fra salg af adgangsbilletter, uden at der i disse indtægter kan foretages fradrag for alle omkostningerne i forbindelse med organiseringen af en festival, som ikke har nogen forbindelse med de musikværker, der fremføres herpå, forudsat at de afgifter, der faktisk er pålagt af forvaltningsselskabet i henhold til denne tarif, henset til samtlige relevante omstændigheder i den pågældende sag, ikke er for høje, navnlig henset til arten og omfanget af anvendelsen af værkerne, den økonomiske værdi af denne brug og den økonomiske værdi af dette forvaltningsselskabs ydelser, hvilket det tilkommer den nationale ret at efterprøve, og

- der anvendes et system med en fast tarif med trin med henblik på blandt de afspillede musikværker at fastlægge den andel af disse værker, der hidrører fra dette forvaltningsselskabs repertoire, forudsat at der ikke findes en anden metode, der gør det muligt med større nøjagtighed at identificere og kvantificere udnyttelsen af disse værker, og som vil kunne opfylde det samme lovlige formål, nemlig at sikre forfatterne, komponisterne og musikforlæggernes interesser, uden at der derved sker en uforholdsmæssig forhøjelse af udgifterne til forvaltning af kontrakterne og kontrollen med anvendelsen af de ophavsretlige beskyttede musikværker, idet det tilkommer den nationale ret at efterprøve dette i lyset af den konkrete sag, som er indbragt for den, og under hensyntagen til alle de relevante omstændigheder, herunder tilgængeligheden og troværdigheden af de fremlagte oplysninger og de eksisterende teknologiske værktøjer.

⁽¹⁾ EUT C 270 af 12.8.2019.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 24. november 2020 — Viasat Broadcasting UK Ltd. mod TV2/Danmark A/S og Kongeriget Danmark (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Østre Landsret — Danmark)

(Sag C-445/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – statsstøtte – public service radio- og TV-selskab – artikel 106, stk. 2, TEUF – tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse – støtte, der er forenelig med det indre marked – artikel 108, stk. 3, TEUF – notifikation – foreligger ikke – pligt for modtageren til at betale renter for den periode, hvor denne støtte var ulovlig – renteberegning – beløb, der skal tages i betragtning)

(2021/C 35/19)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Østre Landsret

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Viasat Broadcasting UK Ltd.

Sagsøgte: TV2/Danmark A/S og Kongeriget Danmark

Konklusion

- 1) Artikel 108, stk. 3, TEUF skal fortolkes således, at den forpligtelse, der påhviler nationale domstole til at pålægge modtageren af en statsstøtte, der er blevet iværksat i strid med denne bestemmelse, at betale renter for den periode, hvor denne støtte var ulovlig, også gælder, når Europa-Kommissionen ved en endelig afgørelse har fastslået, at støtten er forenelig med det indre marked i henhold til artikel 106, stk. 2, TEUF.
- 2) Artikel 108, stk. 3, TEUF skal fortolkes således, at den forpligtelse, der påhviler nationale domstole til at pålægge modtageren af en statsstøtte, der er blevet iværksat i strid med denne bestemmelse, at betale renter for den periode, hvor denne støtte var ulovlig, også gælder støtte, som denne modtager har overført til virksomheder, der er knyttet til denne, og støtte, som en offentligt kontrolleret virksomhed har overført til denne modtager.

⁽¹⁾ EUT C 270 af 12.8.2019.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 24. november 2020 — straffesag mod AZ (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hof van beroep te Brussel — Belgien)

(Sag C-510/19) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager – europæisk arrestordre – rammeafgørelse 2002/584/RIA – artikel 6, stk. 2 – begrebet »den fuldbyrdende judicielle myndighed« – artikel 27, stk. 2 – specialitetsregel – artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4 – undtagelse – retsforfølgning for en »anden lovovertrædelse« end den, der ligger til grund for overgivelsen – den fuldbyrdende judicielle myndigheds samtykke – samtykke fra den fuldbyrdende medlemsstats anklagemyndighed]

(2021/C 35/20)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hof van beroep te Brussel

Part i hovedsagen

AZ

Procesdeltagere: Openbaar Ministerie, YU og ZV

Konklusion

- 1) Begrebet »den fuldbyrdende judicielle myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, udgør et selvstændigt EU-retligt begreb, som skal fortolkes således, at det omfatter en medlemsstats myndigheder, som, uden at der nødvendigvis er tale om dommere eller domstole, deltager i forvaltningen af denne medlemsstats strafferetspleje, handler uafhængigt ved varetagelsen af de funktioner, der er forbundet med fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, og udøver deres funktioner inden for rammerne af en procedure, som overholder de krav, der følger af en effektiv domstolsbeskyttelse.
- 2) Artikel 6, stk. 2, artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, skal fortolkes således, at anklagemyndigheden i en medlemsstat, der deltager i forvaltningen af retsplejen, men inden for rammerne af sin beslutningsbeføjelse kan modtage en individuel instruks fra den udøvende magt, ikke udgør en »fuldbyrdende judiciel myndighed« som omhandlet i disse bestemmelser.

⁽¹⁾ EUT C 312 af 16.9.2019.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 3. december 2020 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Belgien

(Sag C-767/19) ⁽¹⁾

(Traktatbrud – direktiv 2009/72/EF og 2009/73/EF – det indre marked for elektricitet og naturgas – effektiv adskillelse mellem på den ene side driften af el- og gastransmissionsnettene og på den anden side forsynings- og produktionsaktiviteterne – oprettelse af uafhængige nationale reguleringsmyndigheder)

(2021/C 35/21)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved O. Beynet og Y.G. Marinova, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Belgien (ved L. Van den Broeck, M. Jacobs og C. Pochet, som befuldmægtigede, bistået af avocat G. Block)

Konklusion

1) Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF og i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 2003/55/EF, idet denne medlemsstat ikke har foretaget en korrekt gennemførelse af:

— artikel 9, stk. 1, litra a), i både direktiv 2009/72 og 2009/73

— artikel 37, stk. 4, litra a) og b), i direktiv 2009/72 og artikel 41, stk. 4, litra a) og b), i direktiv 2009/73, samt

— artikel 37, stk. 6, litra a)-c), og artikel 37, stk. 9, i direktiv 2009/72 samt artikel 41, stk. 6, litra a)-c), og artikel 41, stk. 9, i direktiv 2009/73.

2) Kongeriget Belgien betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 10 af 13.1.2020.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 25. november 2020 — NI, OJ og PK mod Sociálna poisťovňa (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Okresný súd Košice I — Slovakiet)

(Sag C-799/19) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – direktiv 2008/94/EF – artikel 2 og 3 – beskyttelse af arbejdstagere i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens – begreberne »arbejdstagernes løntilgodehavender« og »arbejdsgiverens insolvens« – arbejdsulykke – den ansattes død – godtgørelse for ikke-økonomisk skade – inddrivelse af fordringen hos arbejdsgiveren – umulig – garantiinstitution)

(2021/C 35/22)

Processprog: slovakisk

Den forelæggende ret

Okresný súd Košice I

Parter i hovedsagen

Sagsøger: NI, OJ og PK

Sagsøgt: Sociálna poisťovňa

Konklusion

1) Artikel 2, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens skal fortolkes således, at en arbejdsgiver ikke kan anses for »insolvent«, når denne har været genstand for en anmodning om tvangsfuldbyrdelse af et krav om godtgørelse tilkendt i henhold til en retsafgørelse, men hvor fordringen i tvangsfuldbyrdesproceduren er blevet anset for uigendrivelig som følge af, at arbejdsgiveren de facto er insolvent. Det tilkommer imidlertid den forelæggende ret at efterprøve, om den pågældende medlemsstat i henhold til dette direktivs artikel 2, stk. 4, har besluttet at udvide den beskyttelse af arbejdstagere, som er fastsat ved det nævnte direktiv, til at omfatte et sådant tilfælde af insolvens, der fastslås ved andre bobehandlinger med hjemmel i national ret end de i artikel 2, stk. 1, omhandlede.

- 2) Artikel 1, stk. 1, og artikel 3 i direktiv 2008/94/EF skal fortolkes således, at en godtgørelse, som en arbejdsgiver skal udbetale til efterlevende for den ikke-økonomiske skade, de har lidt som følge af en arbejdstagers død efter en arbejdsulykke, kun kan anses for at udgøre »en arbejdstagers tilgodehavender, der hidrører fra arbejdsaftaler« som omhandlet i dette direktivs artikel 1, stk. 1, når den er omfattet af begrebet »løn« som præciseret i national ret, hvilket det tilkommer den nationale retsinstans at afgøre.

(¹) EUT C 19 af 20.1.2020.

Appel iværksat den 12. juli 2018 af Oliver Spieker til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 8. maj 2018 i sag T-92/18, Oliver Spieker mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret

(Sag C-455/18 P)

(2021/C 35/23)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Oliver Spieker (ved Rechtsanwälte A. Schönfleisch, O. Spieker, M. Alber og N. Willich)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den Europæiske Unions Rets kendelse af 8. maj 2018 i sag T-92/18, Spieker mod EUIPO (Science for a better skin), hvorved Retten afviste sagen med påstand om annullation af afgørelse truffet af Fjerde Appellkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) den 12. december 2017 (R1067/2017-4), hvorved den klage, hvormed appellanten havde nedlagt påstand om ophævelse af EUIPO's undersøgelses afgørelse af 20. marts 2017, blev afslået, ophæves.
- Afgørelse truffet af Fjerde Appellkammer ved EUIPO den 12. december 2017 (sag R1067/2017-4) ophæves.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de nødvendige omkostninger, der opstod for appellanten i forbindelse med sagen for Fjerde Appellkammer og for Den Europæiske Unions Ret.

Den Europæiske Unions Domstol (Ottende Afdeling) har ved kendelse af 8. december 2020 forkastet appellen og truffet afgørelse om, at den tabende part betaler sagsomkostningerne.

Appel iværksat den 11. juni 2020 af João Miguel Barata til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 2. april 2020 i sag T-81/18, Barata mod Parlamentet

(Sag C-259/20 P)

(2021/C 35/24)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: João Miguel Barata (ved avocat G. Pandey, avocat D. Rovetta og avvocato V. Villante)

Den anden part i appelsagen: Europa-Parlamentet

Ved kendelse af 3. december 2020 har Domstolen (Sjette Afdeling) truffet afgørelse om, at appellen forkastes, idet det er åbenbart, at den delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er ugrundet, og pålagt João Miguel Barata at bære sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 9. juli 2020 af Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 13. maj 2020 i sag T-445/18 — Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

(Sag C-307/20 P)

(2021/C 35/25)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf (ved Rechtsanwälte P. Lange, A. Auler, M. Wenz og C. Möller)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret og Peek & Cloppenburg KG, Hamburg

Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 29. oktober 2020 besluttet, at appellen ikke admitteres, og bestemt, at Peek & Cloppenburg KG bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 9. juli 2020 af Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 13. maj 2020 i sag T-535/18, Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

(Sag C-308/20 P)

(2021/C 35/26)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf (ved Rechtsanwälte P. Lange, A. Auler, M. Wenz og C. Möller)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret og Peek & Cloppenburg KG, Hamburg

Den Europæiske Unions Domstol (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 29. oktober 2020 truffet afgørelse om ikke at admittere appellen og fastslået, at appellantens skal bære sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 9. juli 2020 af Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 13. maj 2020 i sag T-433/18 — Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

(Sag C-309/20 P)

(2021/C 35/27)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf (ved Rechtsanwälte P. Lange, A. Auler, M. Wenz og C. Möller)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret og Peek & Cloppenburg KG, Hamburg

Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 29. oktober 2020 besluttet, at appellen ikke admitteres, og bestemt, at Peek & Cloppenburg KG bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 13. maj 2020 af Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 10. juli 2020 i sag T-446/18 — Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

(Sag C-310/20 P)

(2021/C 35/28)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf (ved Rechtsanwälte P. Lange, A. Auler, M. Wenz og C. Möller)

Den anden part i appelsagen i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 29. oktober 2020 besluttet, at appellen ikke admitteres, og bestemt, at Peek & Cloppenburg KG bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 10. juli 2020 af Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 13. maj 2020 i sag T-444/18 — Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

(Sag C-311/20 P)

(2021/C 35/29)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf (ved Rechtsanwälte P. Lange, A. Auler, M. Wenz og C. Möller)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret og Peek & Cloppenburg KG, Hamborg

Den Europæiske Unions Domstol (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 29. oktober 2020 truffet afgørelse om ikke at admittere appellen og fastslået, at appellanten bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 10. juli 2020 af Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 13. maj 2020 i sag T-534/18 — Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

(Sag C-312/20 P)

(2021/C 35/30)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf (ved advokaterne P. Lange, A. Auler, M. Wenz og C. Möller)

Den anden part i appelsagen i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 29. oktober 2020 besluttet, at appellen ikke admitteres, og bestemt, at Peek & Cloppenburg KG bærer sine egne omkostninger.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Judicial da Comarca dos Açores (Portugal)
den 16. juli 2020 — VO m.fl. mod SATA International — Azores Airlines, SA**

(Sag C-316/20)

(2021/C 35/31)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal Judicial da Comarca dos Açores

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: VO, ZO, ML, NB, KE, JE, PI og VY

Sagsøgt: SATA International — Azores Airlines, SA

Præjudicielt spørgsmål

- 1) Omfatter begrebet rejser til en nedsat billetpris, der ikke direkte eller indirekte er til rådighed for offentligheden, passagerer, som har betalt en del af billetprisen, mens den resterende del er blevet afholdt af luftfartsselskabet i forbindelse med sponsorering af en sportskonkurrence?

Domstolen (Niende Afdeling) har den 26. november 2020 afsagt kendelse med følgende konklusion:

Artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 ⁽¹⁾ skal fortolkes således, at denne forordning ikke finder anvendelse på en passager, som rejser på en billet til en fordelagtig pris udstedt af et luftfartsselskab i forbindelse med sponsorering af en begivenhed, idet den pågældende billet er forbeholdt visse bestemte personer og udstedes efter dette luftfartsselskabs forudgående og individuelle godkendelse.

⁽¹⁾ EUT 2004, L 46, s. 1.

Appel iværksat den 21. august 2020 af Dermavita Co. Ltd til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 25. juni 2020 i sag T-104/19 — Dermavita mod EUIPO — Allergan Holdings France (JUVÉDERM)

(Sag C-400/20 P)

(2021/C 35/32)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Dermavita Co. Ltd (ved адвокат D. Todorov)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret og Allergan Holdings France

Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 3. december 2020 besluttet, at appellen ikke admitteres, og bestemt, at Dermavita Co. Ltd bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 25. september 2020 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Udvidede Afdeling) den 15. juli 2020 i forenede sager T-778/16 og T-892/16, Irland m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-465/20 P)

(2021/C 35/33)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved L. Flynn, P.-J. Loewenthal og F. Tomat, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Irland, Apple Sales International (ASI), Apple Operations Europe (AOE), Storhertugdømmet Luxembourg, Republikken Polen og EFTA-Tilsynsmyndigheden

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Det første, det andet, det tredje, det fjerde og det ottende anbringende i sag T-778/16 samt det første, det andet, det tredje, det fjerde, det femte, det ottende og det fjortende anbringende i sag T-892/16 forkastes.
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på stillingtagen til de anbringender, der ikke allerede er blevet vurderet.
- Afgørelsen om sagsomkostninger i første instans og i appelsagen udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Kommissionen har fremsat to anbringender til støtte for sin appel.

Det første anbringende: Retten begik adskillige retlige fejl, da den forkastede afgørelsens ⁽¹⁾ første konstatering af, at der forelå en fordel. Anbringendet er opdelt i tre led.

- For det første foretog Retten i den appellerede doms præmis 125, 183-187, 228, 242, 243 og 249 en urigtig fortolkning af afgørelsen, da den fastslog, at den første konstatering af, at der forelå en fordel, udelukkende var støttet på manglen på fysisk tilstedeværelse og medarbejdere i ASI's og AOE's hovedkontorer, og ikke forsøgte at påvise, at de irske filialer af ASI og AOE faktisk udførte funktioner, som begrundede henførelsen af Apple IP-licenserne til disse filialer. I 281.-305. betragtning til afgørelsen foretages en analyse af de funktioner, som hovedkontorerne og de irske filialer faktisk udførte, for at begrunde henførelsen af Apple IP-licenserne til de irske filialer. Rettens undladelse af at tage behørigt hensyn til strukturen og indholdet af afgørelsen og til begrundelsen i Kommissionens skriftlige indlæg for de funktioner, som hovedkontorerne og de irske filialer udførte, udgør en rettergangsfejl. Rettens efterfølgende anerkendelse i den appellerede doms præmis 268-283, 286 og 287 af, at der i afgørelsen foretages en undersøgelse af de funktioner, som de irske filialer udførte, med henblik på at begrunde henførelsen af Apple IP-licenserne til disse filialer, udgør en selvmodsigende begrundelse, hvilket indebærer en manglende begrundelse.
- For det andet tilsidesatte Retten i den appellerede doms præmis 267, 269, 273, 274, 275, 277, 281, 283 og 298-302 den separate enhedstilgang og armslængdeprincippet, hvilket udgør en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller en urigtig gengivelse af national ret, da den henviste til funktioner, som Apple Inc. udførte, med henblik på at forkaste afgørelsens henførelse af Apple IP-licenserne til de irske filialer. Rettens undladelse af at tage behørigt hensyn til Kommissionens begrundelse i 308. til 318. betragtning til afgørelsen og i dens skriftlige indlæg for, hvorfor funktioner, som Apple Inc. udførte, er irrelevante for fordelingen af overskud mellem ASI og AOE, udgør en rettergangsfejl og en manglende begrundelse.

- For det tredje tilsidesatte Retten i den appellerede doms præmis 301 og 303-309 den separate enhedstilgang og armslængdeprincippet, hvilket udgør en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og/eller en urigtig gengivelse af national ret, da den fastslog, at formelle handlinger udført af ASI's og AOE's direktører udgør funktioner, som deres hovedkontorer udførte i forbindelse med Apple IP-lisenserne. Rettens undladelse af at tage behørigt hensyn til Kommissionens begrundelse i afgørelsen og i dens skriftlige indlæg for, hvorfor de pågældende handlinger ikke udgør funktioner, som hovedkontorerne udførte, med henblik på anvendelsen af den separate enhedstilgang og armslængdeprincippet, udgør en rettergangsfejl og en manglende begrundelse. At Retten til støtte for sin konstatering henviste til bevismateriale, der burde afvises, udgør en rettergangsfejl.

Det andet anbringende: Retten begik retlige fejl, da den forkastede afgørelsens anden konstatering af, at der forelå en fordel. Anbringendet er opdelt i tre led.

- For det første begik Retten i den appellerede doms præmis 349, 416, 434 og 435 en retlig fejl ved anvendelsen af de regler om beviskrav, som skal overholdes af Kommissionen for at godtgøre, at der forelå en fordel.
- For det andet begik Retten i den appellerede doms præmis 315-481 en rettergangsfejl, da den med henblik på at forkaste den subsidiære konstatering af, at der forelå en fordel, støttede sig på argumenter, der ikke var blevet fremsat af hverken Irland eller ASI/AOE i deres stævninger i første instans.
- For det tredje foretog Retten i den appellerede doms præmis 315-481 en urigtig gengivelse af afgørelsen og tilsidesatte artikel 107, stk. 1, TEUF, og/eller foretog en urigtig gengivelse af national ret, da den fastslog, at afgørelsen i forbindelse med den subsidiære argumentation ikke havde godtgjort, at der foreligger en fordel.

(¹) Kommissionens afgørelse (EU) 2017/1283 af 30.8.2016 om statsstøtte SA.38373 (2014/C) (ex 2014/NN) (ex 2014/CP) ydet af Irland til fordel for Apple (EUT 2017, L 187).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour d'appel de Mons (Belgien) den 5. oktober 2020 — TP mod Institut des Experts en Automobiles

(Sag C-502/20)

(2021/C 35/34)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour d'appel de Mons

Parter i hovedsagen

Sagsøger: TP

Sagsøgt: Institut des Experts en Automobiles

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 5, stk. 1, nr. 2, litra b), og artikel 6 i loi belge du 15 mai 2007 relative à la reconnaissance et la protection de la profession d'expert en automobiles (den belgiske lov af 15.5.2007 om anerkendelse og beskyttelse af erhvervet som bilsagkyndig), sammenholdt med bestemmelserne i loi du 12 février 2008 instaurant un cadre général pour la reconnaissance des qualifications professionnelles UE (lov af 12.2.2008 om indførelse af en generel ramme for anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer erhvervet inden for EU), navnlig artikel 6, 8 og 9, fortolkes således, at en tjenesteyder, som flytter sit etableringssted til en anden medlemsstat, efter denne flytning ikke i sit hjemland, dvs. Belgien, kan optages i IEA's register over midlertidige og lejlighedsvis tjenesteydelser med henblik på midlertidigt og lejlighedsvis at udøve virksomhed dér? Er en sådan fortolkning forenelig med den i EU-retten anerkendte etableringsfrihed?

- 2) Er det foreneligt med de ovenfor nævnte bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF ⁽¹⁾ af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, at fortolke artikel 5, stk. 1, nr. 2, litra b), og artikel 6 i den belgiske lov af 15. maj 2007 om anerkendelse og beskyttelse af erhvervet som bilsagkyndig, sammenholdt med bestemmelserne i lov af 12. februar 2008 om indførelse af en generel ramme for anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer erhvervet inden for EU, navnlig artikel 6, 8 og 9, således, at begrebet midlertidig og lejlighedsvis virksomhed udelukker muligheden for, at en tjenesteyder, der er etableret i en oprindelsesmedlemsstat, kan levere ydelser i en bestemmelsesmedlemsstat, hvis der er tale om en vis gentagelse, uden at det sker regelmæssigt, eller muligheden for, at tjenesteyderen kan råde over en vis infrastruktur i denne medlemsstat?

⁽¹⁾ EUT 2005, L 255, s. 22.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Østrig)
den 19. oktober 2020 — J.P. mod B.d.S.L.**

(Sag C-521/20)

(2021/C 35/35)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landesverwaltungsgericht Oberösterreich

Parter i hovedsagen

Sagsøger: J.P.

Sagsøgt: B.d.S.L.

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (navnlig sammenholdt med direktiv 1999/62/EF ⁽¹⁾) fortolkes således, at kombinationen af nationale bestemmelser, der — ligesom § 20, stk. 2, i [Bundesstraßen-Mautgesetz (den østrigske landevejsafgiftslov)] (»BStMG«), sammenholdt med § 22, stk. 2, i [Verwaltungsstrafgesetz (den østrigske lov om administrative sanktioner)] (»VStG«) — påbyder en kumulativ retsforfølgning af og straf for på hinanden følgende tilsidesættelser af vejafgiftspligten, som hver for sig er begået på afgrænsede vejstrækninger, strider imod forbuddet mod at blive retsforfulgt eller straffet flere gange for den samme lovovertrædelse, når der ikke samtidig på lovsniveau er fastsat både en koordineringspligt for samtlige kompetente myndigheder og retter, der har kompetence til at gennemføre denne straffesag, og en udtrykkelig forpligtelse til effektivt at anvende proportionalitetsprincippet med hensyn til størrelsen af den samlede straf?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/62/EF af 17.6.1999 om afgifter på tunge godskøretøjer for benyttelse af visse infrastrukturer (EFT 1999, L 187, s. 42).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberstern Gerichtshof (Østrig) den 19. oktober
2020 — OE mod VY**

(Sag C-522/20)

(2021/C 35/36)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberstern Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: OE

Sagsøgt: VY

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er artikel 3, stk. 1, litra a), sjette led, i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003⁽¹⁾ af 27. november 2003 i strid med forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 18 TEUF, fordi sagsøgeren i henhold til denne bestemmelse, afhængigt af sit statsborgerskab, som betingelse for, at kompetencen ligger hos retterne i opholdsstaten, skal have opholdt sig i den pågældende stat i kortere tid end i henhold til artikel 3, stk. 1, litra a), femte led, i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

Fører en sådan tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling til, at det efter grundreglen i artikel 3, stk. 1, litra a), femte led, i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 for alle sagsøgere uanset deres statsborgerskab er en betingelse for, at de kan påberåbe sig opholdsstedet som værning, at de har opholdt sig i den pågældende stat i 12 måneder, eller skal det lægges til grund, at betingelsen for alle sagsøgere er et ophold af 6 måneders varighed?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27.11.2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EFT 2003, L 338, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig) den 19. oktober 2020 —
Association France Nature Environnement mod Premier ministre og Ministre de la Transition
écologique et solidaire**

(Sag C-525/20)

(2021/C 35/37)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Association France Nature Environnement

Sagsøgte: Premier ministre og Ministre de la Transition écologique et solidaire

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger⁽¹⁾ fortolkes således, at den giver medlemsstaterne mulighed for, når de godkender et program eller et projekt, ikke at tage hensyn til deres midlertidige kortsigtede virkninger, som er uden langsigtede konsekvenser for overfladevandets tilstand?
- 2) I bekræftende fald, hvilke betingelser skal disse programmer og projekter da opfylde, jf. direktivets artikel 4, og navnlig artikel 4, stk. 6 og 7?

⁽¹⁾ EFT L 327, s. 1.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhofs (Tyskland) den 21. oktober
2020 — Finanzamt B mod W AG**

(Sag C-538/20)

(2021/C 35/38)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhofs

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Finanzamt B

Sagsøgt: W AG

Den anden part: Bundesministerium der Finanzen

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal artikel 43 EF sammenholdt med artikel 48 EF (nu artikel 49 TEUF sammenholdt med artikel 54 TEUF) fortolkes således, at de er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, der forbyder et hjemmehørende selskab i sit skattepligtige overskud at fradrage underskud, der er oparbejdet af et fast driftssted i en anden medlemsstat, når selskabet dels har udtømt alle muligheder for at fradrage disse underskud, som lovgivningen i den medlemsstat, i hvilken dette faste driftssted er beliggende, dels ikke længere modtager indtægter fra dette faste driftssted, således at der ikke længere kan tages hensyn til underskuddene i denne medlemsstat (»endelige« underskud), når der for så vidt angår den pågældende lovgivning er tale om fritagelse af overskud og underskud som følge af en bilateralt indgået aftale mellem de to medlemsstater med henblik på undgåelse af dobbeltbeskatning?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

Skal artikel 43 EF sammenholdt med artikel 48 EF (nu artikel 49 TEUF sammenholdt med artikel 54 TEUF) fortolkes således, at de også er til hinder for lovgivningen i den tyske Gewerbesteuer-gesetz (lov om erhvervsskat), hvorefter et hjemmehørende selskab hindres i i det skattepligtige resultatet af sin erhvervsmæssige virksomhed at fradrage »endelige« underskud af den art, der er nævnt i det første spørgsmål, og som er oparbejdet af et fast driftssted, der er beliggende i en anden medlemsstat?

3) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

Kan der i tilfælde af lukning af det faste driftssted, der er beliggende i en anden medlemsstat, foreligge »endelige« underskud af den art, der er nævnt i det første spørgsmål, når der er en i det mindste teoretisk mulighed for, at selskabet på ny etablerer et fast driftssted i den pågældende medlemsstat, i hvis overskud de tidligere underskud i givet fald kan modregnes?

4) Såfremt det første og det tredje spørgsmål besvares bekræftende:

Kan også sådanne underskud af den art, der er nævnt i det første spørgsmål, og som er oparbejdet af det faste driftssted, udgøre »endelige« underskud, som moderselskabets hjemstedsstat skal tage hensyn til, og som i henhold til lovgivningen i den stat, i hvilken det faste driftssted er beliggende, mindst en gang kan fremføres til et senere skatteår?

5) Såfremt det første og det tredje spørgsmål besvares bekræftende:

Er forpligtelsen til at tage hensyn til de grænseoverskridende »endelige« underskud størrelsesmæssigt begrænset af de underskud, som selskabet ville have kunnet gøre gældende i den pågældende stat, hvori det faste driftssted er beliggende, hvis ikke den stat udelukkede hensyntagen til underskuddet?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Saarbrücken (Tyskland) den 26. oktober 2020 — Koch Media GmbH mod FU

(Sag C-559/20)

(2021/C 35/39)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Saarbrücken

Parter i hovedsagen

Sagsøger og appellant: Koch Media GmbH

Sagsøgt og appelindstævnt: FU

Præjudicielle spørgsmål

1) a) Skal artikel 14 i direktiv 2004/48 fortolkes således, at reglen omfatter nødvendige advokatudgifter som »sagsomkostninger« eller som »øvrige udgifter«, som en indehaver af intellektuelle ejendomsrettigheder som omhandlet i artikel 2 i direktiv 2004/48 afholder ved, at han udenretligt rejser krav om undladelse ved hjælp af en advarselsskrivelse mod en person, der har tilsidesat disse rettigheder?

- b) Såfremt spørgsmål 1a besvares benægtende: Skal artikel 13 i direktiv 2004/48 fortolkes således, at den i spørgsmål 1a nævnte regel omfatter advokatudgifter som erstatningsberettigede?

2) a) Skal EU-retten, især under hensyntagen til

— artikel 3, 13 og 14 i direktiv 2004/48

— artikel 8 i direktiv 2001/29 og

— artikel 7 i direktiv 2009/24

fortolkes således, at en indehaver af intellektuelle ejendomsrettigheder som omhandlet i artikel 2 i direktiv 2004/48 principielt har krav på erstatning for de samlede i spørgsmål 1a nævnte advokatudgifter, i hvert fald for en rimelig og væsentlig del heraf, selv om

— den af en fysisk person foretagne krænkelse er begået uden for dennes erhvervsmæssige virksomhed og

— en national ordning i dette tilfælde fastlægger, at sådanne udgifter til advokat normalt kun kan erstattes efter en nedsat værdi af kravet?

- b) Hvis svaret på spørgsmål 2a er bekræftende: Skal de i spørgsmål 2a nævnte EU-retlige bestemmelser fortolkes således, at en undtagelse til det i spørgsmål 2a nævnte princip, ifølge hvilket rettighedshaveren skal have erstattet de i spørgsmål 1a nævnte advokatudgifter med det fuldstændige beløb, eller i hvert med en rimelig og væsentlig del heraf, kan komme i betragtning,

idet der tages hensyn til andre faktorer (som f.eks. hvor aktuelt værket er, hvor længe det er tilgængeligt, og om krænkelsen er foretaget af en fysisk person uden for dennes erhvervsmæssige interesser),

selv om tilsidesættelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder som omhandlet i artikel 2 i direktiv 2004/48 består i fildeling, dvs. i at stille værket til rådighed for almenheden ved, at det tilbydes alle deltagere i en frit tilgængelig peer-to-peer-børs at downloade værket gratis, men uden digital rights management (DRM)?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Commissione tributaria provinciale de Parma (Italien) den 30. oktober 2020 — Casa di Cura Città di Parma SpA mod Agenzia delle Entrate

(Sag C-573/20)

(2021/C 35/40)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Commissione tributaria provinciale de Parma

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Casa di Cura Città di Parma SpA

Sagsøgt: Agenzia delle Entrate

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er national lovgivning i strid med [EU-retten], og er navnlig artikel 19, [stk.] 5, og artikel 19a i dekret fra republikkens præsident nr. 633/72 (dvs. den nationale lovgivning, der regulerer den såkaldte »pro rata-moms, der ikke er fradragsberettiget«) i strid med artikel 17, stk. 2, litra a), i direktiv 388/77/EØF af 17. maj 1977 ⁽¹⁾?
- 2) [Er den] forskelsbehandling mellem italienske erhvervsdrivende inden for sundhedssektoren, der anses for »slutbrugere« (der pålægges moms), og erhvervsdrivende inden for sundhedssektoren i andre EU-medlemsstater (Belgien, Bulgarien, Tyskland, Grækenland, Frankrig og Spanien), der anses for »mellemløbere« (med ret til momsfradrag) [forenelig med EU-retten]?
- 3) Er der tale om forskelsbehandling med hensyn til momsordningen mellem de forskellige EU-medlemsstater, eftersom læge-/sundhedsydelser, der er momsfritaget i Italien, pålægges moms i andre EU-medlemsstater (Belgien, Bulgarien, Tyskland, Grækenland, Frankrig og Spanien), hvorfor de samme læge-/sundhedsydelser er underlagt en anden momssats og dermed en anderledes adgang til fradrag?
- 4) Er den forskelsbehandling mellem de italienske erhvervsdrivende inden for sundhedssektoren (herunder Casa di Cura Città di Parma) og de erhvervsdrivende i andre EU-medlemsstater (Belgien, Bulgarien, Tyskland, Grækenland, Frankrig og Spanien) hvad angår den omstændighed, at læge-/sundhedsydelser er momspligtige i disse lande og dermed — til forskel fra andre erhvervsdrivende inden for sundhedssektoren — har ret til fradrag af moms erlagt ved køb, der har tilknytning til denne virksomhed, [forenelig med EU-retten]?

⁽¹⁾ Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17.5.1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT 1977, L 145, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzgericht (Østrig) den 3. november 2020 — XO mod Finanzamt Waldviertel

(Sag C-574/20)

(2021/C 35/41)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: XO

Sagsøgt myndighed: Finanzamt Waldviertel

Præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål, som vedrører gyldigheden af den afledte ret:

Er artikel 4 og 7 i forordning (EF) nr. 883/2004 ⁽¹⁾, som ændret ved forordning (EU) nr. 465/2012 ⁽²⁾ (herefter »forordning nr. 883/2004«) gyldige?

Det andet spørgsmål:

Skal artikel 7 i forordning nr. 883/2004, navnlig artiklens overskrift »Ophævelse af bopælsbestemmelser«, fortolkes således, at den har forhindret, at de generelle bestemmelser i § 8a i Familienlastenausgleichsgesetz ([lov om støtte til børnefamilier i form af tilskud, herefter] »FLAG«) af 1967, § 33, stk. 3, nr. 2, Einkommensteuergesetz ([lov om indkomstskat, herefter] »EStG«) af 1988 og Familienbeihilfe-Kinderabsetzbetrag-EU-Anpassungsverordnung [forordning om regulering af børnetilskud og børnefradrag vedrørende børn, som opholder sig fast i en anden EU-medlemsstat, en kontraherende part i EØS eller Schweiz], som regulerer indeksreguleringen af familieydelse på grundlag af købekraften i bopælsstaten, er blevet vedtaget retsgyldigt, for så vidt som disse indebærer en nedsættelse af børnetilskuddet i visse medlemsstater?

Det tredje spørgsmål:

Skal forbuddet mod nedsættelse af kontantydelse i artikel 7 i forordning nr. 883/2004, navnlig formuleringen »må kontantydelse [...] ikke nedsættes, ændres, stilles i bero, inddrages eller beslaglægges«, fortolkes således, at den nævnte bestemmelse ikke har forhindret, at bestemmelserne i § 8a i Familienlastenausgleichsgesetz (FLAG) af 1967 og § 33, stk. 3, nr. 2, i Einkommensteuergesetz (EStG) af 1988, som regulerer indeksreguleringen af familieydelse på grundlag af købekraften i bopælsstaten, er blevet vedtaget retsgyldigt, for så vidt som de omhandlede familieydelse skal forhøjes?

Det fjerde og det femte spørgsmål, der vedrører det responsum, som dannede grundlag for lovændringen:

Fjerde spørgsmål:

Skal artikel 7 og 67 i forordning nr. 883/2004 fortolkes således og afgrænses indbyrdes på en sådan måde, at artikel 7 vedrører medlemsstaternes parlamenters fastlæggelse af bopælsbestemmelsen som generel abstrakt lovforskrift, hvorimod artikel 67 i det konkrete tilfælde vedrører fastlæggelsen af den individuelle konkrete retsforskrift og er rettet direkte til den institution, som i første omgang har kompetencen ifølge afsnit II i forordning nr. 883/2004?

Det femte spørgsmål:

Skal artikel 67 og artikel 68, stk. 1 og 2, i forordning nr. 883/2004 og artikel 60, stk. 1, i forordning nr. 987/2009 fortolkes således, at de i lighed med deres forgængerbestemmelser artikel 73 og 76 i forordning nr. 1408/71 og artikel 10 i forordning nr. 574/72 skal anvendes sammen og derfor kun kan fortolkes i sammenhæng, og at de tilsammen under overholdelse af princippet om antikumulation forfølger det mål, at personen ikke mister rettigheder, hvilket sikres med den typificering og hierarkisering af de berørte medlemsstater, der er fastsat i artikel 68, stk. 1 og 2, og det udtrykkelige påbud om, at der eventuelt skal udredes et supplement af den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse, men ikke har prioritet, hvorfor en isoleret fortolkning af artikel 67 i forordning nr. 883/2004, således som den er foretaget i responsummet, ikke er tilladt?

Det sjette spørgsmål:

Skal begrebet om en forordnings »almengyldighed« og passagen »Den er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat« i artikel 288, stk. 2, TEUF fortolkes således, at de også har forhindret, at de kompetente institutioners individuelle bestemmelser, som er baseret på de bestemmelser, der regulerer indeksreguleringen, er blevet vedtaget retsgyldigt, og at den afgørelse, der er blevet påklaget i hovedsagen, ikke har fået formel retskraft (er blevet endelig)?

Det syvende spørgsmål:

Er FLAG's § 53, stk. 1, i den oprindelige affattelse af Budgetbegleitgesetz [finansloven] af 29. december 2000, BGBl 1142/2000, FLAG's § 53, stk. 4, i den oprindelige affattelse af Bundesgesetz, mit dem das Familienlastenausgleichsgesetz 1967, das Einkommensteuergesetz 1988 und das Entwicklungshelfergesetz geändert werden, af 4. december 2018 [forbundsloven af 4.12.2018, hvorved Familienlastenausgleichsgesetz af 1967, Einkommensteuergesetz af 1988 og Entwicklungshelfergesetz [lov om ulandsarbejdere] ændres, herefter »forbundsloven af 4. december 2018«], BGBl I 83/2018, i strid med forbuddet mod gennemførelse af forordninger som omhandlet i artikel 288, stk. 2, TEUF?

Det ottende til det tolvte spørgsmål, som skal behandles under ét:

Det ottende spørgsmål:

Skal kravet om ligestilling med en medlemsstats egne statsborgere i henhold til artikel 4 i forordning nr. 883/2004 henholdsvis det bagvedliggende forbud mod forskelsbehandling i artikel 45, stk. 2, TEUF fortolkes således, at dette krav kun opfyldes, når den vandrende arbejdstager ligestilles med en indenlandsk statsborger, der befinder sig i en tilsvarende national situation, og som derfor får forhåndsmeddelelse om børnetilskud i henhold til FLAG's § 12, sammenholdt med § § 2 og 8, og løbende får forudbetalt børnetilskuddet hver måned, eller er kravet om ligestilling med egne statsborgere opfyldt, når den vandrende arbejdstager ligestilles med en indenlandsk statsborger, der ligeledes befinder sig i en mellemstatslig situation i henhold til FLAG's § 4, men i det andet tilfælde til forskel herfra først får udbetalt børnetilskuddet for det pågældende kalenderår årligt efter kalenderårets udløb i henhold til FLAG's § 4, stk. 4?

Det niende spørgsmål:

Skal den suspension af retten til familieydelse, der skal udbetales i henhold til en eller flere andre modstridende lovgivninger, op til det beløb, der er fastsat i den prioriterede lovgivning, som er foreskrevet i artikel 68, stk. 2, andet punktum, i forordning nr. 883/2004, fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats antikumulationsregel som FLAG's § 4, stk. 1-3, som i en sag som den i hovedsagen foreliggende giver Østrig som primært kompetent medlemsstat ret til at nedsætte børnetilskuddet med rettigheder til »en tilsvarende udenlandsk ydelse« i den anden medlemsstat, fordi den EU-retlige bestemmelse fra starten har forhindret antikumulationen og antikumulationsreglen i FLAG's § 4, stk. 1-3, følgelig er irrelevant?

Det tiende spørgsmål:

Skal den suspension af retten til familieydelse, der skal udbetales i henhold til en eller flere andre modstridende lovgivninger, op til det beløb, der er fastsat i den prioriterede lovgivning, som er foreskrevet i artikel 68, stk. 2, andet punktum, i forordning nr. 883/2004, fortolkes således, at den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse, men ikke har prioritet, og som på grundlag af den EU-retlige bestemmelse skal suspendere familieydelse i henhold til sin egen lovgivning, er forpligtet til at give afslag på en ansøgning fra en vandrende arbejdstager eller et familiemedlem eller fra en anden person med rettigheder i henhold til medlemsstatens nationale lovgivning og ikke udbetale familieydelsen op til beløbet i henhold til den lovgivning, der finder prioriteret anvendelse, selv om en ren national betragtning — eventuelt på et andet retsgrundlag — ville tillade, at en sådan ydelse bevilges?

Det ellefte spørgsmål:

Såfremt det tiende spørgsmål besvares bekræftende, er spørgsmålet, om den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse, men ikke har prioritet, og som på grundlag af den EU-retlige bestemmelse skal suspendere familieydelse i henhold til sin egen lovgivning, men ikke er forpligtet til at udrede et forskelsbetinget supplement for den del af ydelse, der overstiger dette beløb, da en sådan forskel ikke foreligger, skal afvise en ansøgning med den begrundelse, at suspensionen i henhold til artikel 68, stk. 2, andet punktum, i forordning nr. 883/2004 er til hinder for at imødekomme krav om børnetilskud?

Det tolvte spørgsmål:

Skal artikel 68, stk. 1 og 2, i forordning nr. 883/2004 fortolkes således, at punkt 6 og 7 på blanket E411 fra Den Administrative Kommission for Vandrende Arbejdstageres Sociale Sikring, hvilke punkter skal udfyldes af den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse, men ikke har prioritet, i en situation som den i hovedsagen foreliggende ikke længere opfylder informationsbehovet hos den medlemsstat, hvis lovgivning finder prioriteret anvendelse, eftersom den primært kompetente medlemsstat har brug for de i det tiende og det ellefte spørgsmål omhandlede oplysninger fra den anden medlemsstat om, at sidstnævnte foretager suspensionen i henhold til artikel 68, stk. 2, andet punktum, i forordning nr. 883/2004, hvorved det bliver ufornuddent at tage stilling til retsstillingen i medlemsstaten, herunder indkomstgrænser?

Det trettende spørgsmål:

Skal pligten til at revidere lovgivning, som er udviklet af EU-Domstolen i dens faste praksis på grundlag af loyalitetsprincippet i artikel 4, stk. 3, første afsnit, TEU, fortolkes således, at den også kan varetages af Verfassungsgerichtshof [forfatningsdomstol] efter en anmodning fra den forelæggende ret?

Det fjortende spørgsmål:

Skal artikel 267, stk. 1, litra b), TEUF vedrørende spørgsmålet om den afledte rets gyldighed, som det også er obligatorisk for en forelæggende ret, som ikke er sidste instans, at forelægge, og den forelæggende rets forpligtelse i forbindelse med gyldighedsspørgsmålet til at sikre, at den gældende EU-ret finder anvendelse, ved at træffe en foreløbig afgørelse i form af en kendelse, hvorved der ikke er givet tilladelse til revisionsanke på grund af EU-rettens forrang, fortolkes således, at [EU-retten] er til hinder for en medlemsstats nationale bestemmelser såsom artikel 133, stk. 4 og 9, i [Bundes-Verfassungsgesetz (forbundsforfatningsloven, B-VG)] sammenholdt med § 25a, stk. 1-3, og § 30a, stk. 7, i [Verwaltungsgerichtsgesetz (lov om forvaltningsdomstolen, VwGG)], som giver parterne i den tilgrundliggende administrative procedure ret til en national domstolsprøvelse af kendelsen ved Verwaltungsgerichtshof [appeldomstol i forvaltningsretlige sager, Østrig] i form af en ekstraordinær revisionsanke?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29.4.2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2004, L 166, s. 1, berigtiget i EUT 2004, L 200, s. 1).

(²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 465/2012 af 22. maj 2012 om ændring af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og forordning (EF) nr. 987/2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 (EUT 2012, L 149, s. 4).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 4. november 2020 — CC mod Pensionsversicherungsanstalt

(Sag C-576/20)

(2021/C 35/42)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: CC

Sagsøgt: Pensionsversicherungsanstalt

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal artikel 44, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (¹) fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at børnepasningsperioder, som er tilbagelagt i andre medlemsstater, tages i betragtning af en medlemsstat, der er kompetent til at tildele en alderspension, i henhold til hvis lovgivning pensionsansøgeren med undtagelse af disse børnepasningsperioder hele sit arbejdsliv har været i lønnet beskæftigelse eller udøvet selvstændig virksomhed, allerede fordi denne pensionsansøger på den dato, fra hvilken børnepasningsperioden for det pågældende barn i henhold til denne medlemsstats lovgivning blev taget i betragtning, hverken var i lønnet beskæftigelse eller udøvede selvstændig virksomhed?

Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:

2. Skal artikel 44, stk. 2, første sætningsdel, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger fortolkes således, at den medlemsstat, der er kompetent i henhold til afsnit II i forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, i henhold til sin lovgivning generelt ikke tager børnepasningsperioder i betragtning, eller kun i konkrete tilfælde ikke gør dette?

(¹) EUT 2009, L 284, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesgericht Korneuburg (Østrig) den 10. november 2020 — JR mod Austrian Airlines AG

(Sag C-589/20)

(2021/C 35/43)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landesgericht Korneuburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: JR

Sagsøgt: Austrian Airlines AG

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 17, stk. 1, i konventionen om indførelse af visse ensartede regler for international luftbefordring, der blev indgået i Montreal den 28. maj 1999, undertegnet af Det Europæiske Fællesskab den 9. december 1999 og godkendt på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 2001/539/EF af 5. april 2001 ⁽¹⁾, fortolkes således, at begrebet »ulykke« som omhandlet i denne bestemmelse omfatter en situation, hvori en passager ved udstigningen af flyet — uden påviselig grund — falder på den sidste tredjedel af den mobile udstigningstrappe og herved kommer til skade, idet skaden ikke blev forvoldt af en genstand, som benyttes til betjening af passagererne, som omhandlet i Domstolens dom af 19. december 2019, C-532/18 *Niki Luftfahrt* ⁽²⁾, og ikke skyldtes en mangel ved trappen, og trappen navnlig ikke var glat?
- 2) Skal artikel 20 i konventionen om indførelse af visse ensartede regler for international luftbefordring, der blev indgået i Montreal, fortolkes således, at luftfartsselskabets eventuelle ansvar bortfalder helt, såfremt der foreligger omstændigheder som beskrevet under punkt 1, og passageren på tidspunktet for faldet ikke holdt fast i trappens gelænder?

⁽¹⁾ 2001/539/EF: Rådets afgørelse af 5.4.2001 om Det Europæiske Fællesskabs godkendelse af konventionen om indførelse af visse ensartede regler for international luftbefordring (Montreal-konventionen) (EFT 2001, L 194, s. 38).

⁽²⁾ ECLI:EU:C:2019:1127.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 11. november 2020 — Reprensus GmbH mod S-V Pavlovi Trejd EOOD

(Sag C-591/20)

(2021/C 35/44)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Reprensus GmbH

Sagsøgt: S-V Pavlovi Trejd EOOD

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 7, nr. 1), litra a), og nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) Nr. 1215/2012 ⁽¹⁾ af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at der foreligger værneting med henblik på at anlægge sag om erstatning uden for kontrakt, når sagsøgeren ved vildledning er blevet tilskyndet til at indgå en købekontrakt og betale købesummen?

⁽¹⁾ EUT 2012, L 351 s. 1.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Markkinaoikeus (Finland) den 12. november 2020 —
Kuluttaja-asiamies mod MiGame Oy**

(Sag C-594/20)

(2021/C 35/45)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Markkinaoikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Kuluttaja-asiamies

Sagsøgt: MiGame Oy

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU ⁽¹⁾ af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF fortolkes således, at den er til hinder for, at den erhvervsdrivende foruden at oplyse et telefonnummer, som højst afregnes til basistaksten, kan oplyse et telefonnummer, som forbrugeren muligvis anvender ved anliggender i forbindelse med en indgået aftale, og for hvis benyttelse der beregnes en pris, som overstiger basistaksten; bør det endvidere, hvis det under visse omstændigheder er foreneligt med artikel 21 at oplyse et telefonnummer, som overstiger basistaksten, tillægges betydning ved bedømmelsen, om det f.eks. er let at finde telefonnummeret til basistaksten, og om telefonnumrenes anvendelsesformål og væsentlige forskelle med hensyn til at komme i kontakt med kundeservice eller dennes niveau er oplyst tilstrækkeligt klart?
- 2) Skal begrebet »basistakst« som omhandlet i artikel 21 i direktiv 2011/83/EU fortolkes således, at den erhvervsdrivende som kundeservicetelefonnummer for anliggender i forbindelse med en indgået aftale kun må oplyse et almindeligt geografisk fastnet- eller mobiltelefonnummer eller et telefonnummer, som er gratis for forbrugeren; endvidere, såfremt den erhvervsdrivende må oplyse et andet telefonnummer, hvilke gebyrer må der højst opstå for en forbruger, som har indgået et telefonabonnement som et pakketilbud, for at bruge dette telefonnummer?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25.10.2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT 2011, L 304, s. 64).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Obersten Gerichtshof (Østrig) den 13. november
2020 — UE mod ShareWood Switzerland AG og VF**

(Sag C-595/20)

(2021/C 35/46)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Obersten Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: UE

Sagsøgte: ShareWood Switzerland AG og VF

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 6, stk. 4, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008⁽¹⁾ af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser fortolkes således, at købsaftaler om teak- og balsatræer, der indgås mellem en virksomhed og en forbruger, i henhold til hvilke forbrugeren skal erhverve ejendomsretten til træerne med henblik på videresalg med gevinst efter dyrkning og fældning, og som i dette øjemed indeholder en forpagtningsaftale og en serviceaftale, anses for »aftaler vedrørende en tinglig rettighed over fast ejendom eller leje eller forpagtning af fast ejendom« som omhandlet i denne bestemmelse?

⁽¹⁾ EUT 2008, L 177, s. 6.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Törvényszék (Ungarn) den 12. november 2020 — DuoDecad Kft. mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sag C-596/20)

(2021/C 35/47)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Törvényszék

Parter i hovedsagen

Sagsøger: DuoDecad Kft.

Sagsøgt: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 2, stk. 1, litra c), artikel 24, stk. 1, og artikel 43 i Rådets direktiv 2006/112⁽¹⁾ (herefter »momsdirektivet«) fortolkes således, at et selskab, der modtager en *knowhow*-licens — hvilket selskab er etableret i en EU-medlemsstat (i den foreliggende hovedsag i Portugal) — ikke leverer de tjenesteydelser, der er tilgængelige på et websted, til slutbrugerne, således at selskabet ikke kan være modtager af den tekniske supporttjenesteydelse *knowhow* fra en afgiftspligtig person, der er etableret i en anden medlemsstat (i den foreliggende hovedsag i Ungarn), som underleverandør, men at vedkommende leverer en sådan tjenesteydelse til et selskab, der opretter en *knowhow*-licens, og som er etableret i den anden medlemsstat, under omstændigheder, hvorunder det licensmodtagende selskab:
 - a) havde kontorer, der var lejet i den første medlemsstat, kontor- og it-infrastruktur, eget personale og omfattende erfaring inden for elektronisk handel, og en indehaver, der havde mange internationale forbindelser, og en direktør, der var kvalificeret inden for området elektronisk handel;
 - b) havde opnået den *knowhow*, som afspejlede webstedernes driftsprocesser og ajourføringerne heraf, udsendte udtalelser herom, foreslog ændringer i disse processer og godkendte dem;
 - c) var modtager af de tjenesteydelser, som den afgiftspligtige person leverede på grundlag af denne *knowhow*;
 - d) regelmæssigt modtog rapporter vedrørende de tjenesteydelser, der blev leveret af underleverandørerne (navnlig vedrørende trafikken på webstederne og de betalinger, der var gennemført fra bankkontoen);
 - e) i eget navn registrerede de internetdomæner, der muliggjorde adgangen til webstederne via internettet;
 - f) var anført på webstederne som tjenesteyder;
 - g) selv foretog skridt med henblik på at opretholde webstedernes popularitet;

- h) i eget navn indgik de aftaler med samarbejdspartnere og underleverandører, der var nødvendige for at levere tjenesteydelsen (navnlig med de banker, der tilbød kortbetaling på webstederne, med de personer, der skabte det indhold, der var tilgængeligt på websiderne, og med de *webmastere*, der promoverede indholdet);
- i) havde et komplet system til modtagelse af indtægter fra leveringen af den pågældende tjenesteydelse til slutbrugerne, såsom bankkonti, en eksklusiv og fuldstændig beføjelse til at disponere over de nævnte konti, en database over slutbrugerne, der gjorde det muligt at udstede fakturaer til disse for leveringen af tjenesteydelsen, samt eget faktureringssoftware;
- j) på webstederne angav sit eget hjemsted i den første medlemsstat som fysisk kundeservice, og
- k) er et selskab, der er uafhængigt af såvel licensgiveren som ungarske underleverandører, der har til opgave at gennemføre visse tekniske processer, der er beskrevet i *knowhowen*,

henset ligeledes til, at: i) de ovenfor beskrevne omstændigheder blev bekræftet af den tilsvarende myndighed i den første medlemsstat i dennes egenskab af et organ, der er egnet til at kontrollere disse omstændigheder, der er objektive, og som kan efterprøves af tredjemænd; ii) den omstændighed, at selskabet i den anden medlemsstat ikke kunne få adgang til en betalingstjenesteudbyder, der kunne sikre modtagelse af kortbetaling på webstedet, udgjorde en objektiv hindring for leveringen af tjenesteydelsen via webstederne i denne medlemsstat, hvorfor det selskab, der er etableret i denne medlemsstat, aldrig foretog leveringen af den tjenesteydelse, der var tilgængelig på webstederne, hverken før eller efter den undersøgte periode, og iii) det licensmodtagende selskab og dets tilknyttede virksomheder opnåede en fordel, der stammer fra driften af webstedet, som samlet var større end den forskel, der opstår som følge af anvendelsen af momsatsen i den første medlemsstat og i den anden medlemsstat?

- 2) Skal momsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra c), artikel 24, stk. 1, og artikel 43 fortolkes således, at et selskab, der udsteder en *knowhow*-licens — hvilket selskab er etableret i en anden EU-medlemsstat — leverer de tjenesteydelser, der er tilgængelige på et websted, til slutbrugerne, således at selskabet er modtager af den tekniske supporttjenesteydelse *knowhow* fra en afgiftspligtig person som underleverandør, og vedkommende ikke leverer en sådan tjenesteydelse til et licensmodtagende selskab, der er etableret i den første medlemsstat, under omstændigheder, hvorunder det licensudstedende selskab:

- a) havde egne midler, der udelukkende bestod i et lejet kontor og en computer, der blev benyttet af selskabets direktør;
- b) som egne ansatte kun havde en direktør og en juridisk rådgiver, der arbejdede på deltid i nogle timer pr. uge;
- c) som den eneste aftale havde aftale om udvikling af *knowhow*;
- d) sikrede, at de domænenavne, som vedkommende var indehaver af, blev registreret af det licensmodtagende selskab i eget navn i henhold til den aftale, der var indgået med selskabet;
- e) aldrig optrådte som udbyder af de pågældende tjenesteydelser over for tredjemænd, navnlig slutbrugerne, bankerne, der tilbød kortbetaling på webstederne, de personer, der skabte det indhold, der var tilgængeligt på websiderne, og de *webmastere*, der promoverede indholdet;
- f) aldrig har udstedt dokumentation vedrørende de tjenesteydelser, der var tilgængelige på webstederne, bortset fra den faktura, der svarer til licensrettighederne, og

- g) ikke rådede over et system (såsom bankkonti og anden infrastruktur), der gjorde det muligt at modtage indtægter fra de tjenesteydelser, der blev leveret via webstederne, henset ligeledes til den omstændighed, at det følger af dom af 17. december 2015, WebMindLicenses (C-419/14, EU:C:2015:832), at den omstændighed, at direktøren for og eneaktionæren i det licensudstedende selskab har skabt selskabets *knowhow*, og at denne samme person øver indflydelse på eller har kontrol over udviklingen og udnyttelsen af denne *knowhow* og leveringen af de tjenesteydelser, som bliver udført på baggrund heraf, ikke i sig selv forekommer at være afgørende, således at den fysiske person, som er direktør for og indehaver af det licensudstedende selskab, ligeledes er direktør for og/eller indehaver af de underleverandørselskaber — og følgelig af det sagsøgende selskab — der samarbejder om levering af tjenesteydelsen som underleverandører på vegne af det licensmodtagende selskab, ved at udvikle de dem påhvillende ovennævnte funktioner?

(¹) Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Satversmes tiesa (Letland) den 13. november 2020 — AS »Pilsētas zemes dienests« mod Latvijas Republikas Saeima

(Sag C-598/20)

(2021/C 35/48)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Satversmes tiesa

Parter i hovedsagen

Sagsøger: AS »Pilsētas zemes dienests«

Den institution, der har vedtaget den anfægtede retsakt: Latvijas Republikas Saeima

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal momsfrigatelsen for transaktioner vedrørende bortforpagtning og udlejning af fast ejendom i henhold til artikel 135, stk. 1, litra l), i Rådets direktiv 2006/112/EF (¹) af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at denne fritagelse finder anvendelse på udlejning af grunde i forbindelse med tvangsudlejning?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, og udlejning af en grund i forbindelse med tvangsudlejning således er momsfrigatet, er denne fritagelse — når udlejning af grunde i alle andre tilfælde er momspligtig — da ikke i strid med et af principperne i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, nærmere bestemt princippet om momsens neutralitet?

(¹) EUT 2006, L 347, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Lietuvos vyriausioji administracinis teismas (Litauen) den 13. november 2020 — UAB »Baltic Master« mod Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sag C-599/20)

(2021/C 35/49)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos vyriausioji administracinis teismas

Parter i hovedsagen

Sagsøger: UAB »Baltic Master«

Sagsøgt: Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 29, stk. 1, litra d), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 ⁽¹⁾ af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks og artikel 143, stk. 1, litra b), e) eller f), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 ⁽²⁾ af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks fortolkes således, at køberen og sælgeren skal anses for at være indbyrdes afhængige i tilfælde som det foreliggende, hvor der ikke foreligger dokumentation (officielle data) for forretningsforbindelse eller kontrol, men hvor de omstændigheder, hvorunder transaktionerne er gennemført, på grundlag af objektive forhold imidlertid ikke er kendetegnende for udøvelsen af økonomisk virksomhed under normale forhold, men derimod for tilfælde, hvor 1) der er særligt tætte forretningsforbindelser baseret på et højt niveau af gensidig tillid mellem transaktionens parter, eller 2) en af transaktionens parter kontrollerer den anden eller begge transaktionens parter kontrolleres af tredjemand?
- 2) Skal artikel 31, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2913/92 fortolkes således, at den er til hinder for toldværdiansættelse baseret på oplysninger i en national database vedrørende én toldværdi af varer, der har samme oprindelse, og som, om end den ikke er lignende som omhandlet i artikel 142, stk. 1, litra d), i forordning (EØF) nr. 2454/93, er henført under den samme Taric-kode?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12.10.1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT 1992, L 302, s. 1)

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2.7.1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT 1993, L 253, s. 1)

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal d'arrondissement (Luxembourg) den
13. november 2020 — Sovim SA mod Luxembourg Business Registers**

(Sag C-601/20)

(2021/C 35/50)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal d'arrondissement

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Sovim SA

Sagsøgt: Luxembourg Business Registers

Præjudicielle spørgsmålSpørgsmål 1

Er artikel 1, nr. 15), litra c), i direktiv (EU) 2018/843 ⁽¹⁾, om ændring af artikel 30, stk. 5, første afsnit, i direktiv (EU) 2015/849 ⁽²⁾ om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF, for så vidt som denne bestemmelse pålægger medlemsstaterne at gøre oplysningerne om reelt ejerskab tilgængelige i alle tilfælde for ethvert medlem af offentligheden, uden at der begrundes en legitim interesse, gyldig

- a. i lyset af retten til respekt for privatliv og familieliv som sikret ved artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«) fortolket i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, henset til de formål, der fremgår af bl.a. 30. og 31. betragtning til direktiv 2018/843, og som særligt vedrører bekæmpelsen af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, og
- b. i lyset af retten til beskyttelse af personoplysninger som sikret ved chartrets artikel 8, idet den bl.a. har til formål at sikre, at personoplysninger behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede, og at der er formålsbegrænsning for indsamling og behandling af data samt dataminimering?

Spørgsmål 2

1. Skal artikel 1, nr. 15), litra g), i direktiv 2018/843 fortolkes således, at de ekstraordinære omstændigheder, hvortil denne bestemmelse henviser, og hvorunder medlemsstaterne kan indrømme en undtagelse til en sådan adgang til alle eller dele af oplysningerne om det reelle ejerskab, hvor offentlighedens adgang ville udsætte den reelle ejer for uforholdsmæssig stor risiko, risiko for svig, bortførelse, pengeafpresning eller andre former for afpresning, chikane, vold eller intimidering, alene kan forefindes, hvis der fremlægges bevis for en uforholdsmæssig stor risiko for svig, bortførelse, pengeafpresning, andre former for afpresning, chikane, vold eller intimidering, som er ekstraordinær, faktisk overhængende for den konkrete person, der er den reelle ejer, samt alvorlig, reel og aktuel?
2. Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, er artikel 1, nr. 15), litra g), i direktiv 2018/843, fortolket således, da gyldig, i lyset af retten til respekt for privatliv og familieliv som sikret ved chartrets artikel 7 og af retten til beskyttelse af personoplysninger som sikret ved chartrets artikel 8?

Spørgsmål 3

1. Skal artikel 5, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679⁽³⁾ af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (herefter »generel forordning om databeskyttelse«), hvilken bestemmelse foreskriver, at personoplysninger skal behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede, fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at
 - a. personoplysninger vedrørende en reel ejer, hvilke oplysninger er indført i et register over reelle ejere, som er oprettet i overensstemmelse med artikel 30 i direktiv 2015/849, som ændret ved artikel 1, nr. 15), i direktiv 2018/843, er tilgængelige for offentligheden uden kontrol og uden begrundelse fra enhver person fra offentligheden, og uden at den registrerede (den reelle ejer) kan få kendskab til, hvem der har tilgået hans eller hendes personoplysninger, og heller ikke er til hinder for, at
 - b. den dataansvarlige for et sådant register over reelle ejere giver et ubegrænset og ubestemt antal personer adgang til personoplysninger vedrørende reelle ejere?
2. Skal artikel 5, stk. 1, litra b), i den generelle forordning om databeskyttelse, hvilken bestemmelse foreskriver formålsbegrænsning, fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at personoplysninger vedrørende en reel ejer, hvilke oplysninger er indført i et register over reelle ejere, som er oprettet i overensstemmelse med artikel 30 i direktiv 2015/849, som ændret ved artikel 1, nr. 15), i direktiv 2018/843, er tilgængelige for offentligheden, uden at den dataansvarlige for disse oplysninger kan garantere, at nævnte oplysninger udelukkende anvendes til det formål, hvortil de er indsamlet, nærmere bestemt til bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, et formål, for hvis overholdelse offentligheden ikke er det ansvarlige organ?
3. Skal artikel 5, stk. 1, litra c), i den generelle forordning om databeskyttelse, hvilken bestemmelse foreskriver dataminimering, fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at offentligheden gennem et register over reelle ejere, som er oprettet i overensstemmelse med artikel 30 i direktiv 2015/849, som ændret ved artikel 1, nr. 15), i direktiv 2018/843, ud over den reelle ejers navn, fødselsmåned- og dato, statsborgerskab og bopælsland, samt arten og omfanget af den reelle ejers rettigheder, ligeledes får adgang til vedkommendes fødselsdato og fødselssted?
4. Er artikel 5, stk. 1, litra f), i den generelle forordning om databeskyttelse, hvilken bestemmelse foreskriver, at databehandling skal foregå på en måde, der sikrer tilstrækkelig sikkerhed for de pågældende personoplysninger, herunder beskyttelse mod uautoriseret eller ulovlig behandling, idet disse oplysningers integritet og fortrolighed derved sikres, til hinder for en ubegrænset og betingelsesløs adgang, uden forpligtelse til fortrolighed, til personoplysninger vedrørende reelle ejere, hvilke oplysninger er tilgængelige i et register over reelle ejere, som er oprettet i overensstemmelse med artikel 30 i direktiv 2015/849, som ændret ved artikel 1, nr. 15), i direktiv 2018/843?
5. Skal artikel 25, stk. 2, i den generelle forordning om databeskyttelse, hvilken bestemmelse sikrer databeskyttelse gennem standardindstillinger, og i medfør af hvilken det navnlig sikres, at personoplysninger ikke uden den pågældende fysiske persons indgriben stilles til rådighed for et ubegrænset antal fysiske personer, fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at
 - a. et register over reelle ejere, som er oprettet i overensstemmelse med artikel 30 i direktiv 2015/849, som ændret ved artikel 1, nr. 15), i direktiv 2018/843, ikke kræver, at personer fra offentligheden, der tilgår personoplysninger vedrørende en reel ejer, skal registrere sig på nævnte registers hjemmeside, eller er til hinder for, at

- b. der ikke gives nogen oplysning til den pågældende reelle ejer om søgning på denne reelle ejers personoplysninger, der er indført i et sådant register, eller er til hinder for, at
 - c. der ikke gælder nogen begrænsning for omfanget og tilgængeligheden af de pågældende personoplysninger med hensyn til formålet for behandlingen heraf?
6. Skal artikel 44-50 i den generelle forordning om databeskyttelse, hvilke bestemmelser underlægger overførsel af personoplysninger til et tredjeland strenge betingelser, fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at sådanne oplysninger om en reel ejer, hvilke oplysninger er indført i et register over reelle ejere, som er oprettet i overensstemmelse med artikel 30 i direktiv 2015/849, som ændret ved artikel 1, nr. 15), i direktiv 2018/843, er tilgængelige i alle tilfælde for ethvert medlem af offentligheden, uden at der begrundes en legitim interesse, og uden begrænsninger med hensyn til denne offentligheds lokalisering?

- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/843 af 30.5.2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU (EUT 2018, L 156, s. 43).
- (²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20.5.2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT 2015, L 141 af, s. 73).
- (³) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesgericht Salzburg (Østrig) den 18. november 2020 — CS mod Eurowings GmbH

(Sag C-613/20)

(2021/C 35/51)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landesgericht Salzburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: CS

Sagsøgt: Eurowings GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Kan en strejke blandt et luftfartsselskabs medarbejdere på opfordring af en fagforening med henblik på at opnå lønkrav og/eller sociale ydelser, udgøre en »usædvanlig omstændighed« som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 (¹)?
- 2) Gælder dette i det mindste,
 - a) såfremt datterselskabets medarbejdere tilslutter sig opfordringen til strejke mod koncernens moderselskab (Lufthansa AG) med henblik på at støtte krav, som forfølges af medarbejdere ved koncernens moderselskab gennem en fagforening, og
 - b) navnlig, såfremt strejken i datterselskabet »selvstændiggøres«, efter at der er opnået enighed i moderselskabet, idet fagforeningen uden kendelige grunde fastholder strejken og endda udvider den, og datterselskabets kabinepersonale følger denne opfordring?
- 3) Er det forhold, at det transporterende luftfartsselskab har hævdet, at opfordringen til strejke uden grund er blevet fastholdt og endda tidsmæssigt udvidet, selv om koncernens moderselskab har opfyldt kravene, tilstrækkeligt for, at selskabet dermed har godtgjort, at der foreligger en usædvanlig omstændighed, og hvem falder det til last, hvis der er uklarhed om de nærmere faktiske omstændigheder?

- 4) Kan en strejke i sagsøgtes datterselskab, som den 18. oktober 2019 blev varslet for den 20. oktober 2019 i perioden fra kl. 5,00 til kl. 11,00, og som ydermere den 20. oktober 2019 kl. 5,30 blev spontant udvidet til kl. 24,00, udgøre en omstændighed, som faktisk ikke længere kunne kontrolleres?
- 5) Er foranstaltninger såsom udarbejdelsen af en alternativ flyveplan og afhjælpning af aflyste flyvninger forårsaget af manglende kabinepersonale ved hjælp af subcharter, idet der tages særligt hensyn til destinationer, der ikke eller kun vanskeligt er tilgængelige ad landvejen, og sondringen mellem indenlandske flyvninger i Tyskland og flyvninger inden for Europa, passende forholdsregler, når det desuden tages i betragtning, at kun 158 ud af de i alt 712 flyvninger, som skulle have været gennemført på denne dato, måtte aflyses?
- 6) Hvilke beviskrav skal der stilles til det transporterende luftfartsselskabs anbringende om, at der er blevet truffet alle de teknisk og økonomisk mulige forholdsregler, der med rimelighed kunne træffes?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tallinna Halduskohus (Estland) den 18. november 2020 — AS Lux Express Estonia mod Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium

(Sag C-614/20)

(2021/C 35/52)

Processprog: estisk

Den forelæggende ret

Tallinna Halduskohus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: AS Lux Express Estonia

Sagsøgt: Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal det forhold, at alle privatretlige virksomheder, som udfører personbefordring i rutedrift ad vej, på vandet og med jernbane på det nationale område, pålægges de samme forpligtelser til at befordre passagerer i en bestemt kategori (børn i førskolealderen, personer med handicap under 16 år, personer med alvorlige handicap over 16 år, personer med betydelige synshandicap og ledsagere til en person med alvorligt eller betydeligt synshandicap samt fører- eller assistancehunden til en person med handicap) gratis, betragtes som pålæggelse af en offentlig serviceforpligtelse som omhandlet i artikel 2, litra e), og artikel 3, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1370/2007 (¹) af 23. oktober 2007 om offentlig personbefordring med jernbane og ad vej og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69 og (EØF) nr. 1107/70?
- 2) Såfremt der er tale om en offentlig serviceforpligtelse som omhandlet i forordning nr. 1370/2007, har en medlemsstat da i henhold til artikel 4, stk. 1, litra b), nr. i), i forordning nr. 1370/2007 ret til ved en national lovgivning at udelukke, at der skal betales kompensation til transportvirksomheden for opfyldelsen af en sådan forpligtelse?

Såfremt en medlemsstat har ret til at udelukke, at der skal betales kompensation til transportvirksomheden, under hvilke betingelser kan den da gøre dette?
- 3) Er det i henhold til artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 1370/2007 tilladt at udelukke generelle regler om fastsættelse af maksimumstakster for andre passagerkategorier end de i denne bestemmelse nævnte fra denne forordnings anvendelsesområde?

Gælder forpligtelsen til at underrette Europa-Kommissionen i henhold til artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde også, såfremt de generelle regler om fastsættelse af maksimumstakster ikke fastsætter nogen kompensation til transportvirksomheden?

- 4) Såfremt forordning nr. 1370/2007 ikke finder anvendelse i den foreliggende sag, kan ydelsen af en kompensation da baseres på en anden retsakt vedtaget af Den Europæiske Union (såsom Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder)?
- 5) Hvilke betingelser skal den kompensation, der eventuelt skal ydes til transportvirksomheden, opfylde for at overholde bestemmelserne om statsstøtte?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1370/2007 af 23.10.2007 om offentlig personbefordring med jernbane og ad vej og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69 og (EØF) nr. 1107/70 (EUT 2007, L 315, s. 1).

RETTE

Rettens dom af 9. december 2020 — Adraces mod Kommissionen

(Sag T-714/18) ⁽¹⁾

(Voldgiftsbestemmelse – partnerskabsrammeaftale – det lokale Europe Direct-informationscenter – opsigelse af kontrakt uden at angive begrundelsen herfor – retssikkerhed – princippet om god tro – proportionalitet – respekt for kontrahentens legitime rettigheder og interesser – retten til en god forvaltning)

(2021/C 35/53)

Processprog: portugisisk

Parter

Sagsøger: Adraces — Associação para o Desenvolvimento da Raia Centro-Sul (Vila Velha de Ródão, Portugal) (ved advokaterne G. Gentil Anastácio, D. Pirra Xarepe, J. Whyte og M. Barros Silva)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved J. Estrada de Solà og M. Ilkova, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål i henhold til artikel 272 TEUF med påstand om, dels at det fastslås, at Kommissionens »ophævelse« af partnerskabsrammeaftalen COMM/LIS/ED/2018_2020_1 er ugyldig, dels at Kommissionen pålægges at genoprette sagsøgerens situation fra før nævnte »ophævelse«.

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) Adraces — Associação para o Desenvolvimento da Raia Centro-Sul betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 54 af 11.2.2019.

Rettens dom af 9. december 2020 — Repsol mod EUIPO — Basic (BASIC)

(Sag T-722/18) ⁽¹⁾

[EU-varemærker – ugyldighedssag – EU-figurmærket BASIC – de ældre nationale handelsnavne basic og basic AG – relative registreringshindringer – erhvervsmæssig brug af et tegn, som ikke kun har lokal betydning – artikel 8, stk. 4, og artikel 53, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 207/2009 [artikel 8, stk. 4, og artikel 60, stk. 1, litra c), i forordning (EU) 2017/1001] – delvis ugyldighedserklæring – afgørelse truffet efter Rettens annullation af en tidligere afgørelse – hjemvisning af sagen til et appelkammer – ophavsmanden for hjemvisningen inkompetent – artikel 1d i forordning (EF) nr. 216/96 – kontrasøgsmål]

(2021/C 35/54)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Repsol, SA (Madrid, Spanien) (ved advokaterne J.-B. Devaureix og J.C. Erdozain López)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved H. O'Neill og V. Ruzek, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Basic AG Lebensmittelhandel (München, Tyskland) (ved advokat D. Altenburg)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 22. august 2018 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 178/2018-2) vedrørende en ugyldighedssag mellem Basic Lebensmittelhandel og Repsol.

Konklusion

- 1) Afgørelsen truffet den 22. august 2018 af Andet Appellkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 178/2018-2) annulleres.
- 2) Det er ufornuddent at træffe afgørelse om kontrasøgsmålet.
- 3) EUIPO og Basic AG Lebensmittelhandel bærer deres egne omkostninger og betaler hver halvdelen af de af Repsol, SA afholdte omkostninger.

(¹) EUT C 54 af 11.2.2019.

Rettens dom af 2. december 2020 — Thunus m.fl. mod EIB

(Sag T-247/19) (¹)

(Personalesag – ansatte ved EIB – løn – årlig tilpasning af lønninger – retssikkerhed – berettiget forventning – høring af de ansatte – begrundelsespligt – proportionalitet)

(2021/C 35/55)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøgere: Vincent Thunus (Contern, Luxembourg) og de andre sagsøgere, hvis navne er anført i bilaget (ved advokat L. Levi)

Sagsøgt: Den Europæiske Investeringsbank (ved T. Gilliams, J. Klein og J. Krueck, som befuldmægtigede, bistået af advokat P.-E. Partsch)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 270 TEUF og på artikel 50a i statuten for Den Europæiske Unions Domstol med påstand om dels annullation af de afgørelser, der er indeholdt i sagsøgernes lønsedler for februar 2018 og de senere måneder, hvorved EIB's bestyrelses afgørelse af 18. juli 2017 om fastlæggelse af en ny fremgangsmåde med hensyn til den generelle forhøjelse af personalets lønninger, der gælder for alle ansatte ved EIB, og EIB's direktions afgørelse af 30. januar 2018 om fastsættelse af tilpasningssatsen for lønningerne for 2018 til 0,7 % blev anvendt, dels erstatning for det tab, som sagsøgerne hævder at have lidt som følge af disse afgørelser.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Investeringsbank (EIB) frifindes.
- 2) Vincent Thunus og de andre sagsøgere, hvis navne er indført i bilaget, bærer deres egne omkostninger og betaler de af EIB afholdte omkostninger.

(¹) EUT C 206 af 17.6.2019.

Rettens dom af 2. december 2020 — Thunus m.fl. mod EIB(Sag T-318/19) ⁽¹⁾**(Personalesag – ansatte ved EIB – løn – årlig tilpasning af lønninger – retssikkerhed – berettiget forventning – høring af de ansatte – begrundelsespligt – proportionalitet)**

(2021/C 35/56)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøgere: Vincent Thunus (Contern, Luxembourg) og de andre sagsøgere, hvis navne er anført i bilaget (ved advokat L. Levi)

Sagsøgt: Den Europæiske Investeringsbank (ved T. Gilliams, J. Klein og J. Krueck, som befuldmægtigede, bistået af advokat P.-E. Partsch)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 270 TEUF og på artikel 50a i statuten for Den Europæiske Unions Domstol med påstand om dels annullation af de afgørelser, der er indeholdt i sagsøgernes lønsedler for februar 2019 og de senere måneder, hvorved EIB's bestyrelses afgørelse af 18. juli 2017 om fastlæggelse af en ny fremgangsmåde med hensyn til den generelle forhøjelse af personalets lønninger, der gælder for alle ansatte ved EIB, bestyrelsens afgørelse af 11. december 2018 om fastsættelse af lønbudgettet for 2019 og EIB's direktions afgørelse af 30. januar 2019 om fastsættelse af tilpasningssatsen for lønningerne for 2019 til 0,8 % blev anvendt, dels erstatning for det tab, som sagsøgerne hævder at have lidt som følge af disse afgørelser.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Investeringsbank (EIB) frifindes.
- 2) Vincent Thunus og de andre sagsøgere, hvis navne er anført i bilaget, bærer deres egne omkostninger og betaler de af EIB afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 246 af 22.7.2019.

Rettens dom af 9. december 2020 — Ace of spades mod EUIPO — Krupp og Borrmann (JC JEAN CALL Champagne ROSÉ)(Sag T-620/19) ⁽¹⁾

[EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om det tredimensionale EU-varemærke JC JEAN CALL Champagne ROSÉ – ældre tredimensionale EU-varemærker – relative registreringshindringer – lighed mellem tegnene – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001] – ingen krænkelse af renomméet – artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009 (nu artikel 8, stk. 5, i forordning 2017/1001)]

(2021/C 35/57)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Ace of spades Holdings LLC (New York, New York, De Forenede Stater) (ved advokat A. Gómez López)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (ved A. Folliard-Monguiral, som befuldmægtiget)

De andre parter i sagen for appelkammeret ved EUIPO: Gerhard Ernst Krupp (München, Tyskland) og Elmar Borrmann (Reith, Østrig)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 26. juni 2019 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 1/2019-5) vedrørende en indsigelsessag mellem Ace of spades Holdings på den ene side og, på den anden side, Gerhard Ernst Krupp og Elmar Borrmann.

Konklusion

- 1) Afgørelsen truffet den 26. juni 2019 af Femte Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 1/2019-5) annulleres, for så vidt som den ikke har givet medhold i klagen indgivet af Ace of Spades Holdings LLC og har forkastet indsigelsen støttet på artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.
- 2) I øvrigt frifindes EUIPO.
- 3) Hver part bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 399 af 25.11.2019.

Rettens dom af 9. december 2020 — Ace of spades mod EUIPO — Krupp og Borrmann (JC JEAN CALL Champagne GRANDE RÉSERVE)

(Sag T-621/19) ⁽¹⁾

[EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om det tredimensionale EU-varemærke JC JEAN CALL Champagne GRANDE RÉSERVE – ældre tredimensionale varemærker – relativ registreringshindring – lighed imellem tegnene – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001] – ingen krænkelse af renomméet – artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009 (nu artikel 8, stk. 5, i forordning 2017/1001)]

(2021/C 35/58)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Ace of spades Holdings LLC (New York, New York, USA) (ved advokat A. Gómez López)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved A. Folliard-Monguiral, som befuldmægtiget)

De andre parter i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenienter ved Retten: Gerhard Ernst Krupp (München, Tyskland) og Elmar Borrmann (Reith, Østrig)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 20. juni 2019 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 2/2019-5) vedrørende en indsigelsessag mellem Ace of spades Holdings og Krupp og Borrmann.

Konklusion

- 1) Afgørelsen truffet den 26. juni 2019 af Femte Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 2/2019-5) annulleres, for så vidt som den ikke har givet medhold i klagen indgivet af Ace of Spades Holdings LLC og har forkastet indsigelsen støttet på artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.

- 2) I øvrigt frifindes EUIPO.
- 3) Hver part bærer sine egne sagsomkostninger.

(¹) EUT C 399 af 25.11.2019.

Rettens dom af 9. december 2020 — Ace of spades mod EUIPO — Krupp og Borrmann (JC JEAN CALL Champagne PRESTIGE)

(Sag T-622/19) (¹)

[EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om det tredimensionale EU-varemærke JC JEAN CALL Champagne PRESTIGE – ældre tredimensionale EU-varemærker – relative registreringshindringer – lighed mellem tegnene – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) nr. 207/2009 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001] – ingen krænkelse af renomméet – artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009 (nu artikel 8, stk. 5, i forordning 2017/1001)]

(2021/C 35/59)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Ace of spades Holdings LLC (New York, New York, De Forenede Stater) (ved advokat A. Gómez López)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved A. Folliard-Monguiral, som befuldmægtiget)

De andre parter i sagen for appelkammeret ved EUIPO: Gerhard Ernst Krupp (München, Tyskland) og Elmar Borrmann (Reith, Østrig)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 26. juni 2019 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 3/2019-5) vedrørende en indsigelsessag mellem Ace of spades Holdings på den ene side og på den anden side Gerhard Ernst Krupp og Elmar Borrmann.

Konklusion

- 1) Afgørelsen truffet den 26. juni 2019 af Femte Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 3/2019-5) annulleres, for så vidt som den ikke giver medhold i den af Ace of spades Holdings LLC indgivne klage og forkaster indsigelsen rejst på grundlag af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.
- 2) I øvrigt frifindes EUIPO.
- 3) Hver part bærer sine egne omkostninger.

(¹) EUT C 399 af 25.11.2019.

Rettens dom af 9. december 2020 — GV mod Kommissionen

(Sag T-705/19) (¹)

(Personalesag – tjenestemænd – psykisk chikane – ansøgning om bistand – afslag på ansøgningen – tjenestens interesse – stillingernes ækvivalens – rimelig frist – intet prima facie-bevis – ansvar)

(2021/C 35/60)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: GV (ved advokat B.-H. Vincent)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved B. Mongin, M. Brauhoff og T. Lilamand, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 270 TEUF med påstand om dels annullation af Kommissionens afgørelse af 5. februar 2019 om afslag på sagsøgerens ansøgning om bistand, dels erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren hævder at have lidt på grund af denne afgørelse.

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) GV bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 413 af 9.12.2019.

Rettens dom af 9. december 2020 — Man and Machine mod EUIPO — Bim Freelance (bim ready)

(Sag T-819/19) ⁽¹⁾

[EU-varemærker – indsigelsessag – international registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret – ordmærket bim ready – det ældre EU-figurmærke BIM freelance – relativ registreringshindring – ingen risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001 – begrænsning af de i varemærkeansøgningen angivne tjenesteydelser]

(2021/C 35/61)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Man and Machine Ltd (Thame Oxfordshire, Det Forenede Kongerige) (ved advokaterne R. Peto og C. Neu)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved L. Rampini og V. Ruzek, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Bim Freelance Corp. (Miami, Florida, De Forenede Stater)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 17. september 2019 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 317/2019-1) vedrørende en indsigelsessag mellem Bim Freelance og Man and Machine.

Konklusion

- 1) Afgørelsen truffet den 17. september 2019 af Første Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 317/2019-1) annulleres.
- 2) EUIPO betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 27 af 27.1.2020.

Rettens dom af 9. december 2020 — easyCosmetic Swiss mod EUIPO — UWI (easycosmetic)(Sag T-858/19) ⁽¹⁾

[EU-varemærker – ugyldighedssag – EU-ordmærket easyCosmetic – absolut registreringshindring – beskrivende karakter – artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning (EU) 2017/1001]

(2021/C 35/62)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: easyCosmetic Swiss GmbH (Baar, Schweiz) (ved advokaterne D. Terheggen og S. Sullivan)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved A. Söder og M. Fischer, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: UWI Unternehmensberatungs- und Wirtschaftsinformations GmbH (Bad Nauheim, Tyskland) (ved advokaterne M. Krisch, T. Guttau og V. Wellens)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 4. oktober 2019 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 973/2019-2) vedrørende en ugyldighedssag mellem UWI og easyCosmetic Swiss

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) EasyCosmetic Swiss GmbH bærer sine egne omkostninger og betaler de af EUIPO afholdte omkostninger.
- 3) UWI Unternehmensberatungs- und Wirtschaftsinformations GmbH bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 45 af 10.2.2020.

Rettens dom af 9. december 2020 — Promed mod EUIPO — Centrumelektroniki (Promed)(Sag T-30/20) ⁽¹⁾

[EU-varemærker – ugyldighedssag – EU-ordmærket Promed – absolut registreringshindring – mangel på fornødent særpræg – artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 [nu artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (UE) 2017/1001]

(2021/C 35/63)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Promed GmbH kosmetische Erzeugnisse (Farchant, Tyskland) (ved advokaterne B. Sorg, B. Reinisch og C. Raßmann)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved H. O'Neill, V. Ruzek og S. Hanne, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Centrumelektroniki sp.j. (Tarnowskie Góry, Polen) (ved advokat M. Kondrat)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 7. november 2019 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 614/2019-5) vedrørende en ugyldighedssag mellem Centruimelektroniki og Promed kosmetische Erzeugnisse.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Promed GmbH kosmetische Erzeugnisse betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 68 af 2.3.2020.

Rettens dom af 9. december 2020 — Almea mod EUIPO — Sanacorp Pharmahandel (Almea)

(Sag T-190/20) ⁽¹⁾

[EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-figurmærket Almea – det ældre nationale ordmærke MEA – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001]]

(2021/C 35/64)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Almea Ltd (London, Det Forenede Kongerige) (ved solicitors R. Furneaux og E. Humphreys)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved J. Mrozowski, J. Crespo Carrillo og V. Ruzek, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Sanacorp Pharmahandel GmbH (Planegg, Tyskland) (ved advokaterne I.-M. Helbig, S. Rengshausen og S. Cobet-Nüse)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 15. januar 2020 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 246/2019-2) vedrørende en indsigelsessag mellem Sanacorp Pharmahandel og Almea.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Almea Ltd betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 191 af 8.6.2020

Rettens kendelse af 7. december 2020 — Militos Symvouleftiki mod Kommissionen**(Sag T-536/19) ⁽¹⁾*****(Annullationssøgsmål – offentlige tjenesteydelseskontrakter – udbudsprocedure – levering af tjenester inden for området for kommunikationsaktiviteter på vegne af Kommissionens repræsentation i Grækenland – annullation af udbuddet – manglende søgsmålsinteresse – afvisning)***

(2021/C 35/65)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: Militos Symvouleftiki AE (Athen, Grækenland) (ved advokat K. Farmakidis-Markou)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved J. Estrada de Solà og A. Katsimerou, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 29. maj 2019 om annullation af udbud PR/2018-16/ATH vedrørende levering af tjenester inden for området for kommunikationsaktiviteter på vegne af repræsentationen i Grækenland.

Konklusion

- 1) Sagen afvises.
- 2) Militos Symvouleftiki AE bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 357 af 21.10.2019.

Rettens kendelse af 4. december 2020 — Agepha Pharma mod EUIPO — Apogepha Arzneimittel (AGEPHA)**(Sag T-792/19) ⁽¹⁾*****(EU-varemærker – indsigelsessag – tilbagetagelse af indsigelsen – ufornuddent at træffe afgørelse)***

(2021/C 35/66)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Agepha Pharma s.r.o. (Senec, Slovakiet) (ved advokat D. Göbel)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved D. Walicka, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Apogepha Arzneimittel GmbH (Dresden, Tyskland) (ved advokaterne A. Marx og R. Kaase)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 26. august 2019 af Anden Appelkammer ved EUIPO (sag R 386/2019-2) vedrørende en indsigelsessag mellem Apogepha Arzneimittel GmbH og Agepha Pharma s.r.o.

Konklusion

- 1) Det er ufornuddent at træffe afgørelse i sagen.

- 2) Agepha Pharma s.r.o. og Apogepha Arzneimittel GmbH bærer deres egne omkostninger og betaler de af Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 10 af 13.1.2020.

Rettens kendelse af 1. december 2020 — Tikal Marine Systems mod EUIPO — Ultra Safety Systems (Tikal Tef-Gel)

(Sag T-185/20) ⁽¹⁾

(EU-varemærker – ugyldighedssag – tilbagetagelse af ugyldighedsbegæringen – uforment at træffe afgørelse i sagen)

(2021/C 35/67)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Tikal Marine Systems GmbH (Norderstedt, Tyskland) (ved advokat M. Mahnkopf)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved P. Sipos og V. Ruzek, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Ultra Safety Systems Inc. (Mangonia Park, Florida, De Forenede Stater) (ved advokaterne C. Eckhardt, A. von Mühlendahl og P. Böhner)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 29. januar 2020 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 2500/2018-4) vedrørende en ugyldighedssag mellem Ultra Safety Systems og Tikal Marine Systems.

Konklusion

- 1) Det er uforment at træffe afgørelse i sagen.
- 2) Tikal Marine Systems GmbH og Ultra Safety Systems Inc. bærer deres egne omkostninger og betaler hver halvdelen af de af Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 191 af 8.6.2020.

Rettens kendelse af 1. december 2020 — Tikal Marine Systems mod EUIPO — Ultra Safety Systems (Ultra Tef-Gel)

(Sag T-192/20) ⁽¹⁾

(EU-varemærker – ugyldighedssag – tilbagetagelse af ugyldighedsbegæringen – uforment at træffe afgørelse)

(2021/C 35/68)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Tikal Marine Systems GmbH (Norderstedt, Tyskland) (ved advokat M. Mahnkopf)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved P. Sipos og V. Ruzek, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Ultra Safety Systems Inc. (Mangonia Park, Florida, De Forenede Stater) (ved advokaterne C. Eckhardt, A. von Mühlendahl og P. Böhner)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 29. januar 2020 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 2499/2018-4) vedrørende en ugyldighedssag mellem Ultra Safety Systems og Tikal Marine Systems.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Tikal Marine Systems GmbH og Ultra Safety Systems Inc. bærer deres egne omkostninger og betaler hver halvdelen af de af EUIPO afholdte omkostninger.

(¹) EUT C 191 af 8.6.2020.

Sag anlagt den 16. november 2020 — Asian Gear mod EUIPO — Multimox (Scooter)

(Sag T-685/20)

(2021/C 35/69)

Stævningen er affattet på tysk

Parter

Sagsøger: Asian Gear BV (Pijnacker, Nederlandene) (ved advokat B. Gravendeel)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Multimox Holding BV (Rijen, Nederlandene)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede design: Multimox Holding BV

Det omtvistede design: EF-design nr. 607 155-0002

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 3. september 2020 af Tredje Appelkammer ved EUIPO (sag R 1042/2018-3)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres eller ændres således, at EF-design nr. 607 155-0002 erklæres ugyldigt

Subsidiært:

— Afgørelse truffet af ugyldighedsafdelingen den 30. april 2018 tiltrædes, og den anfægtede afgørelse annulleres.

— EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 7 i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002.

Sag anlagt den 16. november 2020 — Asian Gear mod EUIPO — Multimox (Løbehjul)**(Sag T-686/20)**

(2021/C 35/70)

*Stævningen er affattet på tysk***Parter**

Sagsøger: Asian Gear BV (Pijnacker, Nederlandene) (ved advokat B. Gravendeel)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Multimox Holding BV (Rijen, Nederlandene)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede design: Multimox Holding BV

Det omtvistede design: EF-design nr. 607 155-0004

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 3. september 2020 af Tredje Appelkammer ved EUIPO (sag R 1043/2018-3)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres eller omgøres således, at EF-design nr. 607 155-0004 erklæres ugyldigt.
- Subsidiært stadfæstes ugyldighedsafdelingens afgørelse af 30. april 2018 og den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 7 i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002.

Sag anlagt den 18. november 2020 — OG mod EIB**(Sag T-695/20)**

(2021/C 35/71)

*Processprog: fransk***Parter**

Sagsøger: OG (ved advokaterne L. Levi og M. Vandenbussche)

Sagsøgt: Den Europæiske Investeringsbank

Sagsøgerens påstande

- Søgsmålet antages til realitetsbehandling, og det fastslås, at det er velbegrunder.
- EIB tilpligtes at betale 16 måneders løn og 6 måneders fratrædelsesgodtgørelse, dvs. 317 668 EUR på tidspunktet for den oprindelige ansøgning om erstatning af 23. oktober 2019, hvilket beløb skal aktualiseres på tidspunktet for betalingen.
- EIB tilpligtes at erstatte det ikke-økonomiske tab, der efter ret og billighed er opgjort til 50 000 EUR.
- Om fornødent annulleres afgørelsen om afslag på ansøgningen om erstatning dateret den 9. marts 2020 og modtaget den 10. marts 2020.
- Om fornødent annulleres afgørelsen om stiltiende afvisning af den administrative rekurs indtruffet den 8. august 2020.
- Som en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse anordnes der adgang til rapporten fra SSTL (Sécurité et Santé au Travail Luxembourg, luxembourgsk tjeneste for sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen).
- EIB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet vedrørende Den Europæiske Investeringsbanks (EIB) ansvar som følge af en række begivenheder, der hver for sig eller samlet viser, at der foreligger en culpøs adfærd fra EIB's side, som har forvoldt sagsøgeren tab og sygdom, fremsat et enkelt anbringende vedrørende EIB's tilsidesættelse af omsorgspligten, pligten til god forvaltning og gennemsigtighedsprincippet samt mere generelt tilsidesættelse af den almindelige pligt til forsigtighed og omhu, som påhviler enhver arbejdsgiver.

Sagsøgeren har i den foreliggende sag anført, at hvis EIB regelmæssigt havde truffet hensigtsmæssige sikkerhedsforanstaltninger i sine bygninger, ville en praktikants tragiske selvmord ikke havde fundet sted. Sagsøgeren har ligeledes anført, at hvis EIB havde påtaget sig sit ansvar vedrørende dette selvmord og over for sine ansatte, herunder navnlig de, der som sagsøgeren var berørt af dette selvmord, havde opfyldt sine forpligtelser med hensyn til gennemsigtighed og vejledning, åbenhed og støtte, ville sagsøgeren ikke i dag være en invalideret og lidende ansat, hvis karriere og fortjenester ikke længere eksisterer i den arbejdsgivers øjne, som sagsøgeren dog har tjent loyalt.

Sagsøgeren har gjort gældende, at de faktiske omstændigheder også viser, at EIB opførte sig som alt andet end en ansvarlig og beskyttende arbejdsgiver, men indledte en politik med henblik på at miskreditere og nedgøre sagsøgeren efter hændelsen med praktikantens selvmord, indtil hun led et fysisk og mentalt sammenbrud. Sagsøgeren føler sig efter en 30 år lang eksemplarisk karriere behandlet som en middelmådig og uærlig medarbejder.

Sag anlagt den 27. november 2020 — Mylan Ireland mod EMA

(Sag T-703/20)

(2021/C 35/72)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Mylan Ireland Ltd (Dublin, Irland) (ved advokat J. Krens)

Sagsøgt: Det Europæiske Lægemiddelagentur (EMA)

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at sagsøgerens ulovlighedsindsigelse mod konklusionen fra Udvalget for Lægemidler til Mennesker om, at Biogen Idec Ltd-lægemidlet Tecfidera® har andet virksomt stof-status, der medfører en ny samlet markedsføringstilladelse, som citeret i afgørelse af 30. januar 2014 om udstedelse af markedsføringstilladelse for »Tecfidera® — Dimethylfumarat«, kan antages til realitetsbehandling og tages til følge.
- EMA's afgørelse af 1. oktober 2020 om ikke at godkende sagsøgerens ansøgning om markedsføringstilladelse for en generisk version af lægemidlet Tecfidera annulleres.
- EMA tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender.

1. Første anbringende om, at den anfægtede afgørelse, idet indsigelsen om ulovlighed må tages til følge, ikke er i overensstemmelse med gældende ret, fordi EMA begik faktiske og retlige fejl og tilsidesatte sin pligt til at give begrundelse og til at foretage en omhyggelig og grundig stillingtagen som omhandlet i artikel 296 TEUF.
2. Andet anbringende om, at lovligheden af den anfægtede afgørelse anfægtes, idet status af »andet virksomt stof« skulle have været undersøgt igen i forbindelse med sagsøgerens indsigelser, som blev fremført i ansøgningsfasen. EMA har således ikke udført sine opgaver korrekt, herunder navnlig dets pligt til at foretage en effektiv og omhyggelig vurdering og til at give begrundelse i henhold til artikel 296 TEUF, hvilket dermed gør den anfægtede afgørelse ulovlig.

Sag anlagt den 30. november 2020 — MiMedx Group mod EUIPO — DIZG (Epiflex)**(Sag T-706/20)**

(2021/C 35/73)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter**

Sagsøger: MiMedx Group, Inc. (Marietta, Georgia, De Forenede Stater) (ved advokaterne J. Bogatz og Y. Stone)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: DIZG Deutsches Institut für Zell- und Gewebeersatz gGmbH (Berlin, Tyskland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: DIZG Deutsches Institut für Zell- und Gewebeersatz gGmbH

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket Epiflex — EU-varemærke nr. 1 281 385

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 25. september 2020 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 133/2020-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO og DIZG Deutsches Institut für Zell- und Gewebeersatz gGmbH tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 58 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001, sammenholdt med artikel 19, stk. 1, Kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/1430
- Tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet som omhandlet i artikel 20, sammenholdt med artikel 41, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«)
- Tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik som omhandlet i chartrets artikel 41, stk. 1,
- Tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang som omhandlet i chartrets artikel 47
- Tilsidesættelse af artikel 95, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001, sammenholdt med artikel 19, stk. 1, tredje punktum, og artikel 10, stk. 7, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/1430.

Sag anlagt den 3. december 2020 — Puma mod EUIPO — CMS (CMS Italy)

(Sag T-711/20)

(2021/C 35/74)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter**

Sagsøger: Puma SE (Herzogenaurach, Tyskland) (ved advokat P. GonzálezBueno Catalán de Ocón)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: CMS Costruzione macchine speciali SpA (Alonte, Italien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Costruzione macchine speciali SpA

Det omtvistede varemærke: International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, af figurmærket indeholdende ordbestanddelen CMS Italy — international registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret nr. 1 150 538

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 24. september 2020 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 2215/2019-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO og CMS Costruzione macchine speciali SpA tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, ligebehandlingsprincippet og princippet om god forvaltningsskik.

Sag anlagt den 3. december 2020 — Škoda Investement mod EUIPO — Škoda Auto (Figur bestående af en pil med en vinge)**(Sag T-712/20)**

(2021/C 35/75)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter***Sagsøger:* Škoda Investement a.s. (Plzeň, Den Tjekkiske Republik) (ved advokat L. Lorenc)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* Škoda Auto a.s. (Mladá Boleslav, Den Tjekkiske Republik)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Ansøger af det omtvistede varemærke:* Škoda Auto a.s.*Det omtvistede varemærke:* Ansøgning om EU-figurmærket (Gengivelse af en figur bestående af en pil med en vinge) — registreringsansøgning nr. 17 991 861*Sagen for EUIPO:* Indsigelsessag*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 6. oktober 2020 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 284/2020-4)**Påstande**

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Indsigelsesafdelingens afgørelse af 9. december 2019 vedrørende indsigelse nr. B003083007 annulleres i det hele.
- Sagen hjemvises til indsigelsesafdelingen til videre behandling for så vidt angår alle de ansøgte varer og tjenesteydelser.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Urigtig bedømmelse af retsvirkningerne af en i proceduremæssig henseende ugyldig førstestansafgørelse.

Sag anlagt den 4. december 2020 — Degode mod EUIPO — Leo Pharma (Skinovea)**(Sag T-715/20)**

(2021/C 35/76)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter***Sagsøger:* DECODE — Dermago Development GmbH (Petershagen Tyskland) (ved advokaterne O. Spieker, A. Schönfleisch og N. Willich)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Leo Pharma A/S (Ballerup, Danmark)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: DEGODE — Dermago Development GmbH

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket Skinovea — registreringsansøgning nr. 17 898 565

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 4. september 2020 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 337/2020-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 9. december 2020 — Impresa comune Clean Sky 2 mod NG

(Sag T-721/20)

(2021/C 35/77)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Fællesforetagendet Clean Sky 2 (ved advokat M. Velardo og B. Mastantuono, som befuldmægtiget)

Sagsøgt: NG

Sagsøgerens påstande

- Sagsøgte tilpligtes at betale 141 094,80 EUR i forbindelse med tilskudsafale nr. 632506 »Wireless Flexible sensor co-operation for structural health Diagnosis/prognosis« inden for rammerne af Den Europæiske Unions syvende rammeprogram, med tillæg af den rente på 3,5 %, som Den Europæiske Centralbank anvender på sine vigtigste refinansieringstransaktioner, fra den 9. juli 2019 og indtil datoen for den faktiske betaling.
- NG tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat følgende anbringende.

Sagsøgte har tilsidesat sine kontraktlige forpligtelser ved ikke at tilbagebetale beløbet vedrørende personaleomkostningerne, der blev anset for ikke at være støtteberettigede. Sagsøgeren udstedte derfor den 23. maj 2019 en debetnota på i alt 141 094,80 EUR, der allerede var betalt til selskabet Alpha Consulting Service Srl, i overensstemmelse med bestemmelserne i tilkudsafreden. Der hersker i nærværende sag ingen tvivl om de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for sagsøgtes forpligtelser som selskabsdeltager og repræsentant for selskabet Alpha Consulting Service Srl, der er blevet slettet af selskabsregistret. De indsigelser, som selskabet rejste efter udstedelsen af debetnotaen, er generelle, ufuldstændige og ikke underbygget af beviser, og de synes derfor fuldstændigt ubegrundede. Sagsøgeren er følgelig berettiget til at søge tilbagebetaling af det betalte beløb, med tillæg af morarenter.

Sag anlagt den 10. december 2020 — Far Polymers m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-722/20)

(2021/C 35/78)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøgere: Far Polymers Srl (Filago, Italien), Gamma Chimica SpA (Milano, Italien), Carbochem Srl (Castiglione Olona, Italien) og Jeniuschem Srl (Gallarate, Italien) (advokaterne G. Abbatescianni og E. Patti)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

Det foreliggende søgsmål antages til realitetsbehandling, og Kommissionens gennemførelsesforordning 2020/1336, der blev offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende, L 315, den 29. september 2020, hvorved der blev pålagt told på polyvinylalkohol (»PVA«) importeret fra Folkerepublikken Kina, annulleres

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne har til støtte for søgsmålet fremsat otte anbringender.

Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af forskrifter og en åbenbar fejl i forbindelse med kvalificeringen af EU-erhvervsgrenen for PVA, hvorved Kommissionen ud over operatørerne på det frie marked inddrog operatørerne på det bundne marked samt de producenter, der samtidigt er importører. Denne fejl a) indebar en fejlagtig konstatering af skaden på EU-erhvervsgrenen, som reelt er sammenfaldende med klageren, b) førte til en indførelse af en told, som ikke er fremmede for den frie konkurrence på EU-markedet, men alene begunstiger klageren eller tredjelande, c) førte til, at der ikke blev foretaget en passende vurdering af alle EU-erhvervsgrenens øvrige operatørers (producenter, importører og brugere) interesser, som strider imod tolden, d) bragte forordningen i klar strid med tidligere forordninger, hvori EU-erhvervsgrenens produktionskapacitet blev anset for så utilstrækkelig, at der blev fastsat kontingenter, som er fritaget for told. Den anfægtede forordning er af samme grund også behæftet med magtfordrejning.

Med det andet anbringende gøres gældende, at den anfægtede foranstaltning er i strid med principperne i henhold til artikel 102 TEUF og subsidiært er behæftet med en åbenbar fejl og magtfordrejning, for så vidt som den på markedet for PVA skaber en dominerende stilling for klageren, som er den eneste producent, der opererer på det frie EU-marked, og som råder over yderligere produktionskapacitet. Foranstaltningen tager ikke hensyn til beviserne for den konkurrencebe-grænsende adfærd udvist af klageren, som havde nægtet at sælge PVA af ringere kvalitet til priser, der afspejlede de lavere produktionsomkostninger.

Med det tredje anbringende anfægtes i henhold til artikel 296 TEUF begrundelsen for afgørelsen om indførelse af tolden og påberåbes en åbenbar fejl, idet Kommissionen afviste at foretage en opdeling af EU-markedet efter høj og lav kvalitet, selv om den fastslog, at PVA sælges i to forskellige kvaliteter med forskellige produktionsomkostninger og til klart forskellige adressater og priser. Disse kvaliteter overlapper ikke hinanden og er heller ikke substituerbare. Kommissionen skulle efter markedsopdelingen have friholdt PVA af lav kvalitet fra tolden.

Det fjerde anbringende vedrører vinylacetatmonomer (VAM), der er den vigtigste råvare til produktion af PVA. Kommissionen tog ved fastlæggelsen af normalværdien med henblik på fastsættelsen af dumpingmargenen ikke hensyn til, at priserne på kinesisk VAM ikke var blevet fordrejet, idet de svarede til priserne på det internationale marked. Tilsvarende tog Kommissionen ved fastlæggelsen af skadesmarginen ikke hensyn til de lavere omkostninger for de kinesiske eksportører, som, idet de er vertikalt integreret, sparer VAM-omkostninger.

Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionen gav en fejlagtig og selvmodsigende begrundelse for den anfægtede foranstaltning i strid med artikel 296 TEUF, idet den ikke tog hensyn til methanols indvirkning på fastlæggelsen af de kinesiske producenters omkostninger og følgelig ikke ved fastlæggelsen af skadesmarginen anerkendte den relevante justering af eksportpriserne for denne omkostningsfaktor.

Med det sjette anbringende anfægtes den del af foranstaltningen, hvormed Kommissionen i henhold til artikel 254 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 indrømmede en fritagelse for import af PVA for kartonindustrien, for så vidt som denne fritagelse a) ikke blev udstrakt til andre endelige anvendelser, som befinder sig i præcis den samme situation som kartonindustrien, og b) kun blev anvendt på blandingen af PVA og ikke omfattede den rene import.

Det syvende anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 296 TEUF samt 12. betragtning til grundforordningen og dens artikel 6, stk. 8, idet Kommissionen besluttede ikke at tage hensyn til visse argumenter, alene fordi disse argumenter var blevet fremført af de berørte parter og ikke af de kinesiske eksportører. Kommissionen indførte herved vilkårligt et princip om, at det kun er bestemte kategorier af personer, der kan anfægte vedtagelsen af en foranstaltning fra EU-institutionerne.

Det ottende og sidste anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 296 TEUF og grundforordningens artikel 19 med hensyn til adgangen til oplysninger. Kommissionen indhentede en række ikke-fortrolige data og undlod at gøre disse tilgængelige for de berørte parter. Herved var disse parter ikke i stand til at gøre sig bekendt med Kommissionens begrundelse for den anfægtede foranstaltning.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)



Den Europæiske Unions
Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA